

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

**Az az Isten akarata, hogy
MEGSZENTELEDJETEK!**

„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.”

(1.Thessz. 5:23.)

A TARTALOMBÓL

11

„SZERETLEK BENNETEKET”

Elköszöntünk ifivezetőinktől:
Boross Sámuelettől és Boross Rékától

20

KONFIRMÁCIÓ 2025

24

JÉZUSNAK KÖSZÖNHETEK MINDENT –

Márkus Gábor lelkipásztor, a
Tiszta Forrás Alapítvány elnöke

„...mivel ő, a Szent hívott el titeket – ti is szentek
legyetek egész magatartásotokban, mert meg van írva:
„Szentek legyetek, mert én szent vagyok.”
(1Péter 1-6,15-16)

„Törekedjetek mindenki iránt a békességre és a szent
életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.”
(Zsidók 12,14)

IMÁDSÁG

Kegyelmes Istenünk, mennyei Édesatyánk a Jézus Krisztus által, köszönjük Neked, hogy Te élő Isten vagy, beszélő Isten vagy, szabadító Isten vagy, bűnt megbocsátó Isten vagy, új életet ajándékozó Isten vagy. Köszönjük Neked az Ige üzeneteit. Igen, valóban romlott világban élünk, és megvalljuk, hogy sokszor mi magunk is eszközei vagyunk a romlásnak. Nem mondhatjuk, hogy mi mentesek vagyunk a bűntől, sőt nekünk azt is világossá teszed, ha gondolatainkban vétkezünk, vagy ha nyelvünkkel szólunk helytelenül, nem csak cselekedeteink gonoszságát. Áldunk érte, Urunk, hogy ebben a hazug világban Te az igazságot munkáld bennünk, ebben az egymást maró világban Te a békességet adod, ajándékozod napról napra, hogy ebben a sok szenvedéssel járó világban Te a minden vigasztalásnak Istene és Atyja vagy számunkra. Köszönjük, hogy ebben az önmagát istenítő, a testet és a testieket magasztaló, pénznek, gyönyörnek élő, romlott világban mi figyelhetünk Tereád, követhetünk Téged, és a Te ábrázatodhoz hasonlatosakká lehetünk. Urunk Jézus Krisztus, a Te Lelkednek újjászülő, megújító és megszentelő erejével segíts, hogy mélyen el tudjunk csendesedni Te előtted, magunkba tudunk nézni, engedjük, hogy megvizsgálj bennünket, nyilvánvalóvá tedd mindazt, ami elszakított Tőled, ami megrontotta az életünket, amivel vétkeztünk vagy vétkezünk Ellened, és segíts abban, hogy őszintén meg tudjuk bánni a bűneinket, meg tudjuk szaggatni a szívünket Előtted, hogy megszabaduljunk bűneink terheitől, és hatalmat kapjunk arra ígéreted szerint, hogy gyermekeidként éljünk és viselkedjünk.

Könyörgünk nem csak magunkért, hanem családunkért, szereteteinkért, egyházunkért, népünkért. Könyörgünk az emberiségért abban a vad sötétségben, abban az elképesztő hazugságtengerben, abban a feneketlen romlásban, amiben napról napra benne vagyunk. Légy türelmes hozzánk, és maradjl kedves, és ne vedd még el a Hozzád térés lehetőségét. Hosszabbítsd meg a Te kegyelmedet rajtunk, és újítsd meg az életünket. Könyörgünk mindazokért, akik szenvednek akár a maguk bűne miatt, akár a másoké miatt, akár a Te követésében, a sírókért, a betegekért, a gyászolókéért, a magukra maradtakért, a megvetettekért, a kitaszítottakért, az otthon nélkül valókért, minden szenvedőért, minden elesettért, minden megváltásra szoruló embertársunkért.

Urunk, Fiadért, az Úr Jézus Krisztusért áraszd reánk gazdagon kegyelmedet. Újíts meg bennünket ismét. Hozd el a felüdülés idejét ebben a gyülekezetben is, folytasd tovább a Te kegyelmednek csodálatos munkáját bennünk, közöttünk, nekünk javunkra, Neked pedig dicsőségre. Fiadért, az Úr Jézus Krisztusért hallgass meg bennünket. Ámen.

(Berényi József ref. lelkipásztor imádsága. Elhangzott Debrecenben, a Mester utcai gyülekezetben 2006. október 1-jén.) ■

Mért félig?

Zarándok utamon haladva én,
Amikor ellankadok.
Megfáradt szemem a távolba néz,
Felém egy szebb hon ragyog.

**Refr. Ott ragyog hervadhatatlan koronám,
Int felém egy égi kar.
Meváltóm ott reám szeretve vár,
Ó, bár csak mennék hamar!**

Habár rögös és tövises az út,
És a kereszt oly nehéz.
Lábam is vérzik, könnyes két szemem
Mégis a távolba néz.

Refr.

Hogyha az ellenség tör ellenem,
Remegve megállok én.
„Légy bátor, én veled vagyok, ne félj!”
Szól Szent Megváltóm felém.

Refr.

Vággyal a szívemben, így folytatom
Utam feléd, szép hazám.
Míg végre benned megpihenhetek
Harc és szenvedés után.

Refr.

Nincs semmi érdemem, gyarló vagyok,
Jézus kegyelme csupán,
E hon felé most útban vagyok én,
Hol nyugalom vár reám.

Refr.

Csodálva, imádva tekintek...

Csodálva, imádva tekintek
Kegyelmének tengeribe,
És hallgatom édes örömmel,
Mit róla tanít az Ige.

**Refr. Szent vére bűnt befedez,
Tisztára mossa ruhám;
Bizalmamat ebbe vetem,
Reménységem Jézus csupán.**

Ó mennyi időt veszítettem,
Sóhajtvá a terhek alatt!
De hogy magam őneki adtam,
Lelkemről a súly leszakadt.

Refr.

Gyöngéd keze szívemet érte:
„Meggyógyítalak, fiam, én”,
S megfogva ruhája szegélyét,
Erő s öröm szállott belém.

Refr.

Most vélem a béke Királya,
Vezérelt lépteimet,
S oly drága az Ige az ajkán:
„Békém adom én teneked!”

Refr.

Nyájas világ a vak homályon át

1. Nyájas világ a vak homályon át,
Vezess tovább!
Lelkem sóvárgja távol otthonát,
Vezess tovább,
Még köd gomolyg a messze
téreken,
Csak egy lépést mutass s elég
nekem.

2. Nem mindig kértelek dicső Uram,
Hogy így vezess,
Magam kerestem, választám utam,
De most vezess!
Élveztem a napot és büszke gőg
töltött be,
Ó, feledd a múltat!

3. Erőd vezérelt eddig és hiszem,
Az visz tovább,
Kövess vadonban tajtékzó vízen,
Vak éjen át;
Ha kél a nap, fényparton várnak ott
A réges-rég elvesztett angyalok.

„Miért álltok itt az ég felé nézve?”

NYILAS ZOLTÁN ESPERES IGEHIRDETÉSE MENNYBEMENETEL ÜNNEPÉN

Kedves testvérek! Úgy olvastam, hogy néhány évvel ezelőtt, talán a tengerentúlon, az is lehet, hogy Ausztráliában, egyszer valaki kitalálta, hogy indít egy villámcsődületet, egy flash mobot, ahogyan mondták, és az egyik nagyvárosban arra kéri az embereket, hogy egy adott időben, egy adott helyen tekintsenek felfelé. Semmi más nem volt az üzenetben, csak ennyi: Nézzetek fel! És az emberek megálltak, és elkezdtek nézni az eget.

Belegondolok, hogyha ma mi is ezt tennénk, kiállnánk a templom elé, és csak az eget néznénk, akkor mit mondanának az emberek? Mit kérdeznének tőlünk? Lehet, hogy azt kérdeznék, keressük a vonuló vagy az érkező madarakat? Vagy lehet, hogy azt kérdeznék, hogy beletekintünk a felhőkbe, és mint gyerekkorunkban, megpróbáljuk belelátni Micimackót, vagy éppen a Csillagok háborúja egyik alakját? Hányszor eljátszottunk evvel a gondolattal, hogy mit látunk az ég felhői formáiban. Vagy lehet, hogy valaki azt kérdezné, hogy azt nézzük, hogy a repülőgépek hogyan érkeznek és fordulnak meg fölöttünk, hogy Ferieggyen majd landoljanak?

Emberek, akik az eget kémlelik ma és egykor. Mi az, amit gondolunk, mi az, amit látunk, mi az, amit hiszünk az egeknek egeiről?

Milyen szép, hogy Jézus Krisztus földi életének a nagy eseményei mindig bepillantást engednek a mennyek országába. Gondoljátok végig csak ezt a három nagy, szép ünnepünket, amikor karácsonykor halljuk az angyalok kórusát! Mennyei seregek sokasága jelenik meg – mondja a szentíró Lukács. Mi is úgy beleképzünk magunkat ebbe egy karácsonyi gyerek-istentiszteleten, amikor az a sok-sok angyalszárnyú kisgyermek dicséri és magasztalja az élő Istent. Vagy nem is olyan régen, még figyelmeztetett bennünket is az angyal Jézus Krisztus üres sírjánál: „Miért ke-

resítek a holtak között az élő?” Az is egy angyal volt. És most itt a mi Urunk Jézus Krisztus mennybemenetelének ünnepén az angyal az eget kémlelő tanítványokat kérdezi: Miért nézitek, miért bámuljátok, miért tekintetek a mennybe?

Testvéreim, olyan furcsa volt a mai nap. Autózás közben szólt a rádió, és megszólalt Demjén Ferenc éneke: *Várj, míg felkel majd a nap.* Az ember szinte vele együtt dúdolja a dallamát. De elhangzott egy mondat, ami úgy szíven ütött: „Tudod, nincs mennyország...” És mondom neki (beszélgetve Demjénnel a rádióban): De hiszen ma van a Mennybemenetel ünnepe! Ma éppen azt ünnepeljük, hogy van mennyország! Ma azt ünnepeljük, hogy Isten megnyitotta számunkra a mennyek országát! Mi azt ünnepeljük, hogy Isten valóságos, hogy Isten megismerhető! Mi nemcsak az eget bámuljuk, és a felhők mozgását, vagy éppen a madarak vonulását nézzük!

Olyan szép és szomorú pillanat ez. Már pezsegnek a hírek, és úgy várjuk, hogy egy fiatalember egy hónap múlva startoljon az űrbe és elhagyja a Földet. És olyan furcsa, nehéz mondat az, amit Gagarin mondott az űrutazása után: „Az ég üres. Néztem és néztem, de nem láttam Istent.” Persze mi értjük a különbséget, és nem is keverjük össze a kettőt, de mégis, mindkettő ott dolgozik bennünk a mai napon. Hogy lehet az, hogy Isten megnyitja számunkra a

mennyek országát? Hogy lehet az, hogy egykor a tanítványok is látták, hogy az Úr Jézus visszatér oda, ahonnan érkezett? Hogy elkészítse számunkra azt a helyet, amit megígért. Nem többet és nem kevesebbet, hanem pont annyit, amennyire szükségünk van.

Hol van ma az Isten?

Az Ószövetség is ugyanezt a kérdést teszi fel, csak egy szent helyen teszi fel: a Királyok könyvében és a Krónikák könyvében. Amikor Salamon elmondja ezt a gyönyörű templomfelszentelő imádságot, akkor többször úgy szólítja Istent, hogy „Isten, Te, aki az egekben, a mennyekben lakozol, hallgasd meg a te szolgádnak imádságát!” Mindannyian érezzük, hogy kell legyen egy olyan

hely, ahol a mennyek országa kézzelfoghatóvá válik számunkra, ahol találkozni lehet az élő Istennel. Az Ószövetség népe számára ez a találkozási hely először a szent sátor volt, amit úgy is neveztek, hogy az Isten lakóhelye, vagy a Kijelentés sátra, ahol Isten megszólal, amely a találkozás helye.

Amikor Isten az emberekkel találkozni akar, amikor az Isten velünk akar lenni, akkor mindig megnyitja a mennyországot. Mi világosan tudjuk, értjük, hogy ez a találkozás számunkra lehetetlen Jézus Krisztuson kívül, aki mennyei valósága és földi valósága ennek a világnak. Nem mennyei teremtménye és nem földi teremtménye ennek a világnak, hanem mennyei valósága és földi valósága ennek a világnak. Akin keresztül kapcsolódik az ég a földdel. Akin keresztül kimondhatjuk, hogy Isten velünk akar lenni. Nem a mennyei messzeségben, elérhetetlenségben, nem egy visszahúzódó világban, hanem megközelíthetően itt és most.

„Ez hely Isten háza, a mennyország kapuja”. Itt olvassuk a szószeréken. Ezért imádkozik Salamon király, amikor odaáll az Úr oltára elé, ezért imádkozik

az élő Istenhez, ezért mondja el, hogy nincs hozzá hasonló Isten, sem fent az égből, sem lent a földön. Ezért mondja el, hogy Isten megtartja szövetségét szolgálóival, és hűséges azokhoz, akik szív szerint követik Őt, és ezért mondja Salamon, hogy Isten megtartja az ígértét, amit Dávidnak, Salamon atyjának adott. Testvéreim, igen, a mennyország az a hely, ahol mi találkozhatunk az élő Istennel.

De persze tudjuk, hogy ennek van egy kettőssége. Isten nem zárható be ide, ebbe a templomba, mint ahogyan nem volt bezárható a salomoni templomba sem. Az elmúlt hetekben olvastam a szent láról. Ez volt a gyerekek számára a gyermek-istentiszteleti anyag. Olvastam, hogy mit mondhatnánk, mit helyezhetnénk a szívükre a szövetség lárjáról, persze úgy, hogy ne én mondjam el a történetet, hanem majd a szolgáló, és ahogy olvastam, olvastam ezt a történetet, egyre inkább belemerültem. És valahol azt olvastam, hogy amikor Salamon felhozta a jeruzsálemi templomba a szövetség lárját, akkor azt úgy helyezték el a szentek szentjében, hogy a lárából nem lehetett kihúzni azokat a rudakat, amelyeken vitték a lárát. A gyűrűben kellett maradnia a rudaknak, és ez számomra azt jelképezi, hogy Isten nem zárható be ebbe a gyönyörű templomba, hogy mindig mozgásra kész, hogy mindig menne, hogy Isten valóban velünk van. És még egy dolgot olvastam (ez már inkább szimbolikus dolog), hogy úgy helyezték el a rudakat a szent lárába, hogy a szentek szentjének kárpitját, ahol egyébként naponta imádkozott a kisorsolt pap, a rúd kinyomta. Mint amikor egy ruhán azt látjuk, hogy valahogy rosszul áll. Ez arra figyelmeztette a papot, hogy Isten indulni készül, és ezt a kárpiton is lehetett látni. Nem egy merev fal a kárpit, hanem azon keresztül azt mutatta a kiálló rúd, hogy Isten nem zárható be a templomba. Mint ahogyan Isten nem zárható be a

mennyek országába, mint ahogyan mi magunk is azt várjuk, hogy Isten végre velünk legyen, hogy meghatározza az életünket.

Testvéreim, persze Isten itt lakik, meg otthon is veled. Itt az Isten házában, meg otthon a konyhában, a nappaliban, a spájzban. Isten létező valósága ennek a világnak. Isten valóban velünk van. A mennyek országa ennek a világnak valósága, amit ki kell mondanunk akkor is, hogyha tudjuk, hogy a jeruzsálemi templom néhány száz év múlva elpusztul. Jöttek a babiloniak, és kőkövön nem maradt. Úgy tűnt, mindenek vége. Tudjuk jól, Jeremiás siralmairól a sokról beszélnek.

De vajon, testvéreim, nem sokkal-e bennünket a saját világunk? Nem sokkal-e bennünket a magunk számai, a magunk statisztikái? Nem azok

És akkor ráébredhettünk volna, hogy sokkal többet fogytunk annál, mint amit a KSH statisztikája mutat.

De vajon hogyan reagálunk? Azt mondjuk valóban, hogy nincs mennyország? Azt mondjuk valóban, hogy üres az ég, nincs Isten? A Mennybemenetel ünnepe, arról beszél és azt hirdeti, hogy Isten létezik, van, belépett ebbe a világba, nem hagyott magunkra. Isten ott is ott van, ahol nem számítottunk rá. Mint ahogyan nem számítottunk rá az ókori Jeruzsálem templomának romjai alatt. Mint amikor ma nem számítanak Istenre ott, ahol háború dúl, ahol a romok alatt élőket keresnek, mint ahogyan nem számítanak Istenre Aleppóban vagy Gázában, mint ahogyan nem számítanak Istenre a kiégett kibucokban, az elszenesedett emberi tetemek között.

Isten ma arra figyelmeztet bennünket, hogy keressük Őt, legyünk készen arra, hogy meglássuk Őt. Isten nem feledkezett meg rólunk. Isten nem feledkezett meg az előbb felsorolt helyekről, nem is hagyja el őket, és bennünket sem hagy el. Ez a mi reménységünk. Isten megmarad még a szenvedésben is. Isten megmarad Jézus Krisztusban a kereszten is. Isten vállalja érted a halált, és mégsem lehet Őt a sírba kényszeríteni.

Isten velünk van. Isten elkísér bennünket. Isten hordozza a mi életünket.

És amikor közel jön, amikor velünk van, amikor itt van, amikor veled van és amikor velem van, akkor Ő Jézus. Közelebb van, mint gondolnád. Hosszú ideje ott áll melletted, mennyei valóságából kilépve, és türelmesen várja, hogy megtaláld.

Ezért nézd az eget, és ezért várd a te Uradat Jézus Krisztust, hogy ugyanúgy jöjjön vissza erre a földre, ahogyan a tanítványok látták elmenni! Ámen.

(Az ige hirdetés elhangzott 2025. május 29-én, Jézus Mennybemenetelének ünnepén a pomázi református templomban)

Nyilas Zoltán esperes úr április 9-én beszámolt az egyházmegyei lelkész közösség törökországi körutazásáról Pál apostol nyomában

a statisztikák, amiket mások írnak rólunk, hanem azok a statisztikák, amiket mi magunk vezetünk? Az, amikor látjuk, hogy fogynak a gyülekezeteink. Amikor azt látjuk, hogy csökkennek – nem a külső lehetőségeink, hanem – a belső motivációink. Amikor azt látjuk, hogy valóban kevesebben vagyunk. Nem tudom a pontos számokat, de mindenkit megrázott a népszámlálás kapcsán, hogy kevesebben vagyunk, mint gondoltuk. Pedig nem kellett volna, hogy ez bennünket megleljen, hiszen minden gyülekezetnek csak a saját számai kellett volna elővennie.

ÓVÁRYNÉ HERPAI DÓRA

„Igéd vidámságot szerzett nekem”

TATAI FERENCNÉ KATIKÁRA EMLÉKEZÜNK

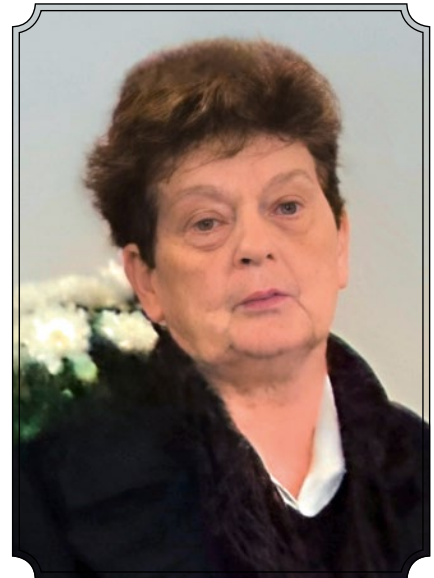
2013-ban együtt kezdtük meg a nagy társasutazást, a teljes Szentírás elolvasását gyülekezetünk bibliaolvasó körében. Azóta nem volt olyan évad, amiből Kati hiányzott volna. Akárhogyan hullámozott körülötte az élet, mindig szakított időt az ígére és a közösségre, ahol Istenről beszélgetni lehet.

Sosem jött készületlenül, mindig jegyzetekkel érkezett. Nemcsak a kérdéseit jegyezte föl, nem csak arról akart beszélgetni, amit nem értett, hanem szerette felolvasni azokat az ígéket, amiket megértett, amelyek valami miatt különösen fontosak lettek számára. Ilyenkor megbátorodva, felragyogó arccal szólalt meg.

Nem csupán feljegyezte, de a számára legkedvesebb igeszakaszokat kívülről meg is tanulta. Versek, hosszabb részek tucatjait mondta fejből és szívből. Többnyire evangéliumi és zsoltár-részletek voltak ezek, amelyeket lelkesedésében szinte hadarva mondott el, és a végére érve megkérdezte: „Így van? Ugye, így van?”

Mindig készen állt a bizonyosságtételre. Amikor egy-egy évad kezdetekor új, a Bibliát korábban nem olvasó tagokkal bővült olvasóköriünk, az alkalmak elején vagy végén Kati kedves természetességgel odament hozzájuk, megszólította őket, és nem tolakodóan pár percben elmondta, hogy az ő életében milyen csodákat tett az Úr.

Az idei évadban is velünk tartott,

a rosszulletét megelőző napokban is köztünk volt. Társasutazásunkat ezúttal nélküle kell folytatnunk tovább, mert Katika váratlan gyorsasággal célba ért. Hálát adunk életéért, s Jeremiás próféta szavaival emlékezünk rá: „Ha eljutott hozzám igéd, én élvezettel forgattam a számban, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet” (Jer 15,16).

A pomázi Bibliaolvasó kör

A Psalmus kórus szolgálata a temetésen

100 ÉVE SZÜLETETT:

FÜLE LAJOS

Temetés után

Tavas van, a csirák kibújnak,
s TE engeded URAM, hogy lássam.
Ne hagyj helyet bennem a búnak,
vigasztalj a feltámadással!

„Miért csüggedsz el lelkem és
nyughatatlankodol bennem?
Bízzál Istenben, mert még
hálát adok én néki
az ő orczájának szabadításáért.”
(Zsolt. 42,6.)

PÁLYI PÉTER LELKIPÁSZTOR

„Mindenkor örüljetek”

I. THESSZ. 5:16.

Oly gazdag ennek a kétszavas igének az üzenete, és oly aktuális, hogy szólni kell róla.

A lapvetően azt üzeni ez az ige, hogy a keresztyén ember élete legyen örömmel teljes. Az életöröm legyen ránk jellemző. Hol van az életöröm az életünkben, kedves testvérek? S bizony ez a kérdés most mindannyiunkhoz szól. Hol van az öröm az életünkben? Az a tartós, az a mindig jelenlévő öröm, amiről ez az ige beszél; van ilyen egyáltalán? Igen, azt tudjuk, hogy mi az öröm, hiszen átéltük már ezt mindannyian, de annak vége lett. Mert az egyéni örömök ilyen végesek. De figyeljünk az ígére, mert nem azt mondja, hogy „mindenkor örüljél”, hanem azt, hogy „mindenkor örüljetek”. S bizony ez azt jelenti, hogy itt nem az egyéni örömről van szó, hanem a közösség adta örömről. Azt üzeni ez az ige elsősorban tehát, hogyha összejöttek, az legyen öröm a számotokra. Azaz örüljetek egymásnak. „Mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által a ti javatokra” (I. Thessz. 5:18.) – teszi hozzá Pál apostol magyarázatul.

Az lenne tehát Isten akarata, amit Jézus által üzent nekünk, hogy amikor összegyűlünk, az legyen öröm a számunkra. Hol vagyunk mi ettől, testvéreim? Az első keresztyénekről az a hír járta, hogy „kedvelte őket az egész nép” (Ap. Csel. 2:47.) „A hívők összessége pedig szívében és lelkében egy volt” (Ap. Csel. 4:12.) Azt jelenti ez, hogy örömmel vannak együtt szeretetben, és ezt a kívülállók is látják. Jézus parancsa is ez a tanítványainak: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Ján. 13:35.) Ott van-e ez az öröm a mi összegyülekezéseinken? Hát, talán valami öröm átjárja a mi szívünket, de hogy egymásnak is örülnénk? Ebben – valljuk meg őszintén – vannak még

hiányosságaink. Pedig Krisztusban mindannyian testvérek vagyunk.

Miért van az, hogy mi nem tudunk egymásnak ilyen őszintén örülni? Két alapvető oka van ennek.

Az egyik az, hogy általában valami egészen mással vagyunk elfoglalva, mint ami igazán fontos. Olyanok vagyunk, mint az a kisgyermek, akit szabadság ígéretekkel, csokoládéval, szép játékokkal elcsaltak az édesanyja mellől. Tetszik neki a dolog. Olyan szépek látszik minden, ami rá vár. Oly finom a csoki, oly jó a játék, oly nagyszerű, hogy végre a kívánságai szerint alakul az élete. De bármennyire is csábító, jó, édes ez az élet, azért a kisgyermeknek előbb vagy utóbb eszébe szokott jutni az édesanyja. S ha egyszer eszébe jut, akkor többé nem érdekli sem a csoki, sem a játék, sírni kezd, s csak egy dologgal lehet megvigasztalni, megbékíteni: édesanyja ölelő karjaival. Olyanok vagyunk mi is, mint ez a kisgyermek, csak még nem jutott eszünkbe, hogy nekünk igazán Atyánk ölelő karjaira van szükségünk. Még csábít a világ gazdagsága, csillogása, ígéretes jövőkínálata, pedig itt volna az ideje, hogy mindezt szemétnak és kárnak ítélve eldobjuk, s elinduljunk vissza, az igazi boldogságforrás felé: Atyánk ölelő karjaiba. Igen, ez az egyik nagy baj, hogy eltávolodtunk az ember számára legfontosabb, nélkülözhetetlen életöröm forrástól: Isten szeretetétől. Atyánk ölelő karjaiban lennénk elégedettek, boldogok, biztonságban, örömteliek.

A másik, ami hiányzik, az pedig nem más, mint az egymás iránti szeretet gyakorlása. A mások által kapott szeretet nélkül és a mi szeretetünk mások általi elfogadása nélkül élni nem lehet. Ez ad értelmet minden egyes emberi életnek.

Gyököcssy Endre írja valamelyik füzetekskéjében, hogy egyszer egy ifjúsági

órán az élet gondjairól beszélgettek. Arról, hogy milyen nehéz az egyes embernek. Volt ott közöttük egy sorvadt kezű és lábú leány. Bandi bácsi ránézett, és ezt mondta: „Ugye, kedves, milyen nehéz az élet?” S akkor az a fiatal leány azt mondta: „Nem, Bandi bácsi, nem! Itt, ezek között az emberek között nem nehéz, mert itt szeretnek engem és kedvesek hozzám, és ha lassan bicegek is, segítenek.” Jó nekem itt. Szeretnek, kedvesek, segítenek. Vajon elmondhatjuk ezt ma gyülekezetünk tagjairól? Ha igen, akkor minden rendben van. De ha nem, akkor ne csodálkozzunk azon, ha nem jellemez bennünket az az öröm, ami vonzó lenne egy kívülálló számára. De én megelégednék azzal is, ha mindenki, aki templomba megy, azzal az örömmel menne, hogy szeretetben lesz együtt Istennel és embertársaival, és ez jó neki, ez öröm neki. S erről az

örömről semmi pénzért nem mond le. Mindenáron ott akar lenni ebben a szeretetközösségben.

Hányan rohannak inkább a pénz után, vagy a vásárlás örömeiben keresik azt, ami boldoggá teszi őket, de nem találják. S az igazi örömforrást nem ismerik, nem keresik, nem találják, mivel ezt az örömet csak Istennél és egy szeretetben együtt élő gyülekezetben lehet megtalálni. A „Mindenkor örüljetek” ige beteljesítése az életünkben csak így lehetséges, de így lehetséges: Ha visszatérünk Atyánk ölelő karjaiba, és feltöltekezve Atyai szeretettel, odafordulunk egymáshoz, és szeretetünk, és szeretetet fogadunk el, így erősítve meg egymást abban, hogy van értelme az életünknek. S szívünk megtelik mindenkor örömmel. ■

Mit hoz Jézus?

BOROSS SÁMUEL LELKIPÁSZTOR ELKÖSZÖNŐ

IGEHIRDETÉSE TAMÁS VASÁRNASZOMBOR

Kedves testvérek, hadd kezdjem egy személyes szállal. Nagyon jó most itt állni. Nagyon megtisztelő a gyülekezet és természetesen az Úristen részéről is, hogy arra méltatott, hogy itt lehetek és róla beszélhetek. De azért azt mégis az Isten humorának tartom, hogy én most itt szolgálhatok, mert tavaly húsvét után egy héttel szolgáltam utoljára a gyülekezet között, akkor Tamás történetéből, amiből magam is olyan üzenetet kaptam, amit máig is hordozok. Akkor úgy kezdtem az igehirdetést, hogy a húsvét utáni vasárnapot elneveztem *Tamás vasárnapjának*, mert azt olvassuk János evangéliumában, hogy húsvét után nyolc nappal Jézus megjelenik a tanítványoknak, és felajánlja Tamásnak, érintse meg testén a sebeit, és higgyen. Ez tulajdonképpen a húsvét vasárnapját követő vasárnap, mert a héber időszámítás szerint az a nap is beleszámoltatik, amivel kezdődik a hét és az a nap is, amivel zárul.

Ez a Tamás-motívum az, ami ebben a történetben is kidomborodik, de mégis valami teljesen más. Mert hogyha pusztán nyelvtanilag nézzük, mely igék vonatkoznak a tanítványokra, és mely igék Jézusra, akkor azt látjuk, hogy a tanítványok nem igazán aktívak ebben a történetben. Csak annyira, hogy együtt ülnek és beszélgetnek – más evangéliumból arra következtethetünk, hogy – a zsidóktól való félelem miatt. Szinte rettegnek, nem tudják, mi lesz ezután. Hallják a történeteket, hogy Jézus megjelent Emmausban, megjelent másnak is, ezekről beszélgetnek. Van aztán még egy cselekvésük: amikor Jézus megjelenik közöttük, és halat kér, akkor a tanítványok adnak neki. A tanítványok tehát csupán ennyit tesznek, ezen túl csak annyit olvasunk róluk, hogy félnek, csodálkoznak, örülnek, hallgatnak, megértene. A tanítványok nem tes-

nek, nem csinálnak, nem mozdulnak. Ők csak passzív résztvevői ennek a történetnek. Ezzel szemben Jézusnál sokkal aktívabb cselekvést kifejező, „erősebb” igéket olvasunk: megáll, köszönt, szól, kérdez, kér, mutat, felajánl, eszik, beszél, megnyitja az értelmüket, aztán ígéretet tesz, elküldi azt, akit az Atya ígért, ami – tudjuk – Pünkösdre vonatkozik. Nem a tanítványok tesznek, visznek, csinálnak, hanem Jézus az, aki megjelenik, aki hoz valamit, aki aktív ebben a történetben.

Szeretném, hogyha elgondolkoznánk azon, hogy mit hoz Jézus.

Először is feltámadást hoz.

Ez egyértelműnek tűnik, mégis folyamatosan újra kell ismételni magunkban és egymásnak: Jézus Krisztus az, akihez kapcsolódik a feltámadás. Steinbach püspök úr úgy fogalmazott, hogy a feltámadásnak ez a hangsúlyozása, folyamatos ismétlése, olyan kell legyen, mint amikor dúdolunk valamit, és a dallam a másik emberre csak úgy átragad. Ilyennek kell lennie a feltámadás folyamatos hangsúlyozásának is. Ezt mindig mondani kell, a fejünkben kell járnia. Jézus az, akihez a feltámadás kapcsolódik, és így adjuk tovább.

Mit hoz Jézus? Feltámadást, testben való feltámadást hoz Jézus.

Furcsa az a jelenet, amikor azt olvassuk, hogy Jézus ennivalót kér, a tanítványok pedig sült halat és lépes mézet adnak neki. Jézus a szemük láttára eszik, a tanítványok meg nézik. Ez a jelenet azért olyan hangsúlyos Lukács evangéliumában, mert itt egy akkoriban divatos tévtanítás ellen szólal meg Lukács, ami úgy tartotta, hogy Jézus Krisztus csak szellemi testben, vagy csak szellemben, vagy csak valamilyen fantáziában, látványban támadt fel. Nem valóságosan, nem testben, nem úgy, hogy tudott volna enni, hogy kezét lehetett volna vele fogni,

hogy meg lehetett volna érinteni, hanem csak úgy szellemben támadt fel. Ezért annyira fontos, amit itt Lukács hangsúlyoz, hogy Jézus Krisztus testben támadt fel.

Mit hoz Jézus? A testben való feltámadást hozza el Jézus.

Ez azért nagyon fontos, mert a testben való feltámadás mutatja, hogy Jézus mondatai, tettei, az Ő törvényei, tanácsai, megszólalásai nem csupán papíron működnek. Nem csak úgy van feltámadás, csak úgy szellemben, hanem testben való feltámadás van. Jézus Krisztus valóságosan, testben támadt fel. Ez azért olyan jelentős, mert nem csak elméletben működik. Nem csak úgy, hogy igen, van benne valami, de azért valahogy ez mégis máshogy van. Nem kell annyira szó szerint venni Jézus szavait, mert az nem működik a világban. Mert ha kimész, meglátod, hogy valójában milyen az élet. Ott nem működik az evangélium. De ez nem így van, testvérek! Testben való feltámadás van, és a világban szólal meg a feltámadás. Valóságos a feltámadás. Jézus Krisztus a feltámadással bizonyítja, hogy a hetvenszer hétszer való megbocsátás nem csak elméletben működik, nem csak úgy jól hangzik, az nem csak egy jó tanács, hanem valóságosan, megrendítően működik. Mert Jézus Krisztus valóságosan támadt fel.

Amikor megjelenik az angyal a pásztoroknak a mezőn, és azt mondja: „*Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában*” (Lk 2,10-11), ez a „Ne féljete” köszönet nem csak egy jó üdvözlés, hanem valóságos dolog: Jézus Krisztusban van elrejtve a félelemből az örömbé való átfordulás. A feltámadás ezt bizonyítja. Amilyen valóságosan, testben támadt fel Jézus Krisztus, olyan valóságosan bizonyítja, hogy nem csak elméletben működik az, hogy „Ne féljete”. Nem csak elméletben működik az, hogy ne féljünk az anyagi helyzettől. Nem csak elméletben működik az, hogy a tanácstalanságból fel tudunk szabadulni. Jézus Krisztus testben való feltámadása bizonyítja, hogy benne van elrejtve ennek a változásnak a lehetősége. Nemcsak egy másik világban, nemcsak egy távoli mezőn, az Elysiumban működik valahogy a másoknak való megbocsátás, vagy az, hogy az én Atyám akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejeteokről. De mi ezt így érezzük? A feltámadásban látjuk meg, hogy igen, ennyire valóságosan így történik: az Isten akarata nélkül egy hajszál sem eshet le a fejünkről.

Jézus Krisztus életet hoz, feltámadást, testben való feltámadást hoz.

Másodszor, mit hoz még? Beteljesedést hoz.

Úgy olvassuk, hogy be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva róla. Meg van írva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia, és hirdetni kell az Ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot. Beteljesedik Jézus Krisztusban mindaz, amit megjövendöltek a próféták, amit megénekelték a zsoltárok, amit megírtak Mózes törvényei. Mindennek meg kellett történnie.

Megdöböntő, milyen sokszor szerepel itt a „*kell*” szócska. Be kell teljesednie. Szenvednie kell. Fel kell

támadnia. Hirdetni kell. Hogyha ifjúsági órák valaki ennyiszor használná a „*kell*” kifejezést, lehet, hogy egy idő után már rászólnánk. Ennek így kell lennie. De tényleg egyedül hozzá van kötve? Ez ennyire kizárólagos? Ez nem hatalomféltésből történik, nem erőszakból, nem irigységből. Ennek azért kell így lennie, mert ez az ember egyetlen lehetősége. Egyedül a Jézus Krisztus általi beteljesedésben van Istenhez vezető út. Ezért „*kell*” mindennek így lennie, hogy nekünk utunk legyen az Istenhez.

Jézusban van egyedül feltámadás, Jézusban van egyedül beteljesedés.

A beteljesedés nem véletlenül történik. A próféciák beteljesedése nem

lett így történnie, hogy beteljesedjen az Írás. Nem véletlenül nem törik meg Jézus csontja a kereszten, hanem mert ennek így kellett lennie. Mert így lesz utunk az Atyához, így teljesedik be mindaz, amit a próféták megírtak. Így mehetünk egyedül Jézus Krisztuson keresztül az Atyához.

Ennek van egy további fontos jelentősége is. Hadd mondjam amolyan ifis nyelvezettel: Nincs olyan, hogy Isten a kapufát találja el. Nincs olyan, hogy az Isten mellé lő. Nincs olyan, hogy Isten luftot rúg. Istennél nincsen véletlen. Nincs olyan, hogy hoppá, ezt elfelejtettem, ezzel nem számoltam. Az, hogy ennek így kell történnie, azt jelenti, hogy nincsen véletlen, nincsen elhibázott lövés. Istennek megvannak a tervei. Isten terve az volt, hogy Jézus Krisztusban kimunkálja a mi üdvösségünket, ezért mindennek így kellett történnie. És a mi életünkben is azért kell, hogy minden úgy történjen, hogy az üdvösségünket kimunkálja. Ez pedig fáj. Ez nem mindig a mi terveink szerint van, sőt, nem is értjük. Sőt, ebben a világban nem is mondhatjuk azt, hogy mindennek oka van. Van fájdalom, van sírás, van gyász, van könny, de az Isten azt látta, az Isten azt tudta. Jézus Krisztus feltámadása által van vigasztalásunk, hogy az Atya akarata nélkül egy hajszál sem eshet le a fejünkről. Ő látja, Ő tudja, Ő gondot visel, Ő figyel ránk, és ez a gondviselés ér össze Jézus Krisztusban, benne teljesedik be.

Mit hoz Jézus? Beteljesedést.

És mit hoz harmadszor? Megértést hoz.

Az előbb már félig-meddig érintettük, hogyan magyarázza Jézus azt, hogy minek kell megtörténnie Mózes törvényében, a prófétáknál, vagy a zsoltároknál. Ez magát a Szentírást jelenti. Jézus Mózes törvényével kezdi, halad a prófétákon át a zsoltárokig. Az egész Ószövetséget felöleli és magyarázza és mondja azt, hogy egyedül Jézus Krisztusra értelmezve →

A május 25-i pomázi Hősök napján Boross Sámuel tábori lelkészként szolgált igehirdetéssel

véletlen. Amikor Jézus születése után József a családjával Egyiptomba menekül, azt olvassuk Máté evangéliumában, hogy ennek azért kellett megtörténnie, hogy beteljesedjen az Írás. Máté evangéliumában sokszor visszhangzik: Ennek azért kellett megtörténnie, hogy beteljesedjen... Ez nem véletlen. Amikor Jézus a tanítványokat virágvasárnap számárárt küldi, nem véletlenül történik ez. Azért kel-

lehet megérteni a Szentírást. Ez azt is jelenti, hogy nem mi válogatunk kedvenc igeszakaszokat a Bibliából. Jézus felkarolja az egész Szentírást, példát adva nekünk, hogy nekünk is fel kell karolnunk. Mert nemcsak *Sola Scriptura* van (egyedül a Szentírás), hanem *Tota Scriptura* (a teljes Szentírás). Azaz a teljes szentírást egyedül Jézus Krisztusban lehet értelmezni. Jézus Krisztus az a kulcs (ezt mondja a hermeneutika), az a *clavis* (kulcs), ami által megnyílik a Szentírás értelme, ami által megértjük, hogy ennek miért kellett így történni, hogy ez miért van megírva. Jézus Krisztus a teljes Szentírásban jelenik meg. Amikor ezt meglátjuk, miközben a Bibliát olvassuk, akkor mi nem belemagyarázunk, nem allegorizálunk, nem egy lehetséges értelmet adunk neki, hanem Jézus Krisztusra mutató értelmet adunk neki. A Szentírást Jézusra vonatkoztatva kell olvasni, mert így érünk el vele a mi életünkig.

A megértés egy kegyelmi állapot. Így olvastuk: „*Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat*”. Nem természetes módon jön a megértés. Nem önmagában történik. Nem úgy, hogy minden alkalommal, amikor olvasom, mindent értek. A megértés Jézus Krisztus ajándéka. Amikor valamit megértünk, akkor valami felsejlik előttünk. Szűcs Ferenc ezt úgy magyarázza, hogy amikor valamit megértünk abból, amit az Ige mond, olyan, mint amikor a neonreklámok szövegeit olvassuk. El tudjuk úgy is olvasni, ha nem világít, megértjük az értelmét. De egészen más az, amikor befutja a fény, teljesen más, amikor színt kap. Ilyen a megértés is. Amikor színt kap valami, akkor értjük meg igazán. Jézus Krisztustól kapott kegyelmi pillanat ez.

Nem meséltem eddig katonai történetet, egyet hadd mondjak el. Az alapkiképzés ideje alatt augusztusban Ócsán voltunk egy tűzszakadály pályán. A nagy melegben vegyvédelmi ru-

hában, tűzálló kesztyűt, gázmaszkot viselve kellett egész nap különböző feladatokat megoldani. Az egyik feladat az volt, hogy egy falat napalmmal behúztak, felgyújtották, és ezen az égő falon kellett átugrani. Beszélgettünk

utána a fiúkkal, hogy érezték magukat, milyen volt. Nyilván mindannyian féltünk, de nekem eszembe jutott a 18. zsoltárból egy ige: „*ha Isten segít, a kőfalon is átugrom*” (Zsolt 18,30). Mondtam a többieknek, hogy természetesen én is félttem, de ez a mondat biztonságot adott: Ha Isten segít, és nekifutok, át tudok ugrani. Az egyik srác azt mondta erre: Atya, de hát én is átugrottam! Akkor nekem is segített az Isten!

Hát ilyen a megértés. Én is átugrottam. Hát az én életem is összeillik a Szentírásban leírtakkal. Hát rólam ír a zsoltár, rólam ír az evangélium. Összesimul az életem a Szentírás szövegével. Milyen a megértés? Átugrottam! Megtörtént. Ez valóságos. Nem csak elméletben működik. Nem csak távol működik, nem csak egy varázsvilág-

ban, hanem itt működik. Ez Krisztus ajándéka, amit Szentlelkén keresztül végez el.

És testvérek, „*ti vagytok erre a tanúk*”. Textusunk utolsó mondata a tanúságtételre hív. Látjuk a saját életünkön, hogy egyedül Krisztus az, aki feltámadást hoz. A mi cselekedeteink, a mi akarásunk, a mi törtetésünk nem vezet az élethez. De Jézus feltámadást hoz, benne az élettel találkozunk, benne az életre mehetünk tovább. Én magamtól a halál felé tartottam, magamtól távol voltam az Istentől. De van megtérés, van megfordulás, és én ezt magamon érzem, látom, tapasztalom. Ezért tanúja lehetek annak, hogy a próféciaiban van a beteljesedés. Jézus Krisztusban megnyílt az út az Istenhez, és hirdetni kell az Ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között Jeruzsálemtől kezdve, Budapesten át Pomáz-Csobánkáig. Hirdetni kell, hogy beteljesednek a próféciaik.

És tanúja lehetek a Szentírás megértésének is, mert Krisztus megnyitja az én értelmemet is. Nem biztos, hogy minden alkalommal, viszont amikor megnyitja, akkor azt érezzük,

mint az emmausi tanítványok, amikor kérdezik egymást, hogy nem hevült-e a szívünk...? Hát olvassuk mi is így a Szentírást! Nem hevül-e a szívünk? Nem gyúl-e fel bennünk a megértés? Ennek lehetünk mi a tanúi, hogy igenis van megértés. Nekünk mindig tele van a kezünk, tele van a naptárunk, tele van a szívünk, mindig viszünk valamit, de Jézushoz az lehet az egyetlen helyes cselekvés, amit az énekünkben így éneklünk, hogy „jövök, semmit nem hozva, keresztedbe fogódzva”. Nem cipelnem, nem dolgoznom kell Jézushoz, hanem Ő jön közénk. Ő hoz ajándékot: feltámadást, beteljesedést, megértést. Ti vagytok erre a tanúk. Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott a 2025. április 27-i pomázi istentiszteleten) ■

„Szeretlek benneteket”

**NYILAS ZOLTÁN ESPERES BÚCSÚZÁSA IFIVEZETŐINKTŐL,
BOROSS SÁMUELTŐL ÉS BOROSS RÉKÁTÓL**

Az április 27-i istentiszteleteinken búcsúztattuk gyülekezetünk ifivezetőit, Boross Sámuel lelkipásztort és feleségét, Rékát. Tiszteletes úr tábori lelkészként folytatja lelkipásztori szolgálatát, és mire ez a lapszám megjelenik, talán megszületik első gyermekük, Máté is, és édesanya és édesapa lesz az ifjú pár. Nyilas Zoltán esperes úr Malakiás könyvének 1,1-2 verseivel köszönt el Rékától és Samutól.

Kedves Samu, kedves Réka! Van úgy, hogy valamit kétszer hallgat meg az ember, és úgy, hogy nincs megbeszélve. Csobánkán Kerekes Balázs főgondnok úr köszöntött benneteket, most mi tesszük mindezt. Ugyanazt mondjuk, talán másképpen hangszereljük.

Vannak könnyebb és nehezebb időszakok az ember életében. Vannak könnyebb és nehezebb útélágazások is. Van könnyű találkozás és van nehéz búcsúzás. Azt hiszem, hogy a mi találkozásunk könnyű volt egy nehéz időben, most pedig talán egy szebb, békésebb időben nehéz a búcsúzás.

Isten ígéjét így halljuk: *„Fenyegető jövődőlés. ... Szeretlek benneteket – mondja az Úr. ... Saját szemetekkel fogjátok látni, és magatok fogjátok megvallani: Nagy az Úr Izráel határán túl is!”* – ezt olvassuk Malakiás próféta könyvében. Ha most nekünk kellene valamit mondanunk, akkor egészen biztosan másképpen fogalmaznánk. Mi azt mondanánk, személyesen családommal is meg gyülekezetünk közös-

ségével is, hogy szeretünk benneteket. Szeretjük azt a közvetlen jószívűséget, amely bennetek van. Azt, ahogyan 2020-ban, Samu, levelet írtál, hogy az ismeretlen betegség karantén világában szívesen szolgálnál. Szeretünk benneteket és szeretjük azt, ahogyan átvettétek az ifit, és mindig a következő egy fiatalért imádkoztatok. Szeretjük, ahogyan beépültetek a gyülekezet közösségébe, ahogyan ezekben az években, azon belül is abban az egy évben együtt szolgálhattunk. Szeretünk benneteket. Szeretjük azt, ahogyan Réka nevet, és szeretjük azt, ahogyan együtt sír a szenvedőkkel. Szeretünk benneteket és köszönjük, hogy részesévé tettétek a mi gyülekezetünket és bennünket is örömtöknök, házasságkötéseknek és könnyeiteknek is. Köszönjük a Tamás vasárnapot, és hogy együtt lehattunk veletek a vizsgaprédikáció zűrzavaros időszakában is.

Igen, szeretünk titeket, ez a mi szavunk. Ám most búcsúzunk, és azt mondjuk: Isten veletek! A hétköznapi életben akkor mondjuk ezt, hogyha

többet már nem találkozunk. Ám mi keresztyénként tudjuk, ez nem azt jelenti, hogy többé nem beszélünk, s azt sem, hogy ez volt az utolsó pomázi-csobánkai szolgálatotok, hanem azt, hogy valóban Istenre bízunk benneteket.

Isten mondja ezt (és ez a lényeg, nem az, amit mi mondunk): *„Szeretlek benneteket”*. Igen, hisszük, hogy még a nehéz időszakokban is (mert lesznek ilyenek), a próbák közepette, a fenyegetés közepette is ki tudjátok majd mondani és meg tudjátok majd vallani, hogy nagy az Úr, Pomáz és Csobánka határán túl is.

Isten veletek tehát, viszontlátásra!

(Elhangzott a 2025. április 27-i pomázi istentiszteleten) ■

A csobánkai gyülekezet is elbúcsúzott Boross Rékától és Boross Sámuelettől

KEREKES BALÁZS

Érkezése ne érjen váratlanul

ITTZÉS ISTVÁN LELKIPÁSZTOR

csobánkai igehirdetés sorozata a Tíz szűz példázata alapján

A tíz szűz példázatának a végét azzal zárja le az Úr Jézus, hogy vigyázzunk. Nekünk, az övéinek, a tanítványainak, a hívó népnek, de a kívülvalóknak is fontos tudni azokat az előttünk álló eseményeket, amelyek be fognak következni. A Máté 24-ben az Úr – az utolsó időkre mutatva – azt mondta, hogy vigyázzunk, mert hamis próféták és hamis Krisztusok jelennek meg, akik nagy csodákat és jeleket tesznek, hogy ha lehet, megtévesszék a választottakat is. Kik a választottak? A Krisztus népe, az egyház, a gyülekezet. Ezért nekünk tudnunk kell bizonyos dolgokat, hogy mire kell vigyázni. De honnan lehet egyáltalán felismerni azokat a dolgokat, amellyel minket meg akar tévesztetni a nagy ellenségünk, a Sátán? Csak az Isten Igéjéből. Aki nem ismeri az Isten Igéjét, az képtelen megítélni a különböző tanításokat. Márpedig az Ige azt mondja, hogy ítéljük meg a tanításokat. Arról is beszél az Ige, hogy ítéljük meg a lelkeket. János apostol írja a levelében: *„Szeretteim ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba. Az Isten lelkét arról ismeritek meg, amelyik lélek vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, az az Istentől van.”*

Az, hogy Isten emberré lett, valami hihetetlen evangélium. Nem győzők csodálkozni és ámuldozni, hogy az a Jézus Krisztus, akiről azt mondja a mi Teremtőnk, hogy általa teremtette a világot, emberré lett, felvette a mi létformánkat. Ahogy a Filippi 2-ben halljuk:

„megalázta magát, emberi formát vett fel, emberekhez lett hasonlónak, megalázta magát mindhaláláig, mégpedig a keresztfának haláláig. És ezért felmagasztalta őt az Isten, és olyan nevet ajándékozott neki, ami minden névénél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké, föld alatt valóké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atyaisten dicsőségére.”

Krisztus testté lett, emberré lett, és ez minket fel kell hogy emeljen, hiszen azzal dicsőítette meg Isten az embert, hogy Ő Istenként emberré lett. Persze nem céltalanul tette ezt, hanem hogy visszaszerezze az embert Istennek. Mert elvesztünk az Isten számára. Az Isten nélküli ember elveszett ember, célját vesztett, értelmét vesztett ember,

és az Úr azért jött, hogy visszaszerezzen bennünket.

Nézzétek, mit tesz a Sátán a másik oldalon! Már a paradicsomtól kezdve egy „jobb” evangéliumot hirdet. „Dehogy haltok meg! Olyanok lesztek, mint az Isten.” Az utolsó évszázadokban ismét megerősödtek ezek a megtévesztő ideológiák. Újra előjöttek ezek az ördögi sugallatok, hogy mi megistenülhetünk, hogy istenek lehetünk. Semmiképpen! Isten bennünket nem istennek teremtett, hanem embernek. Milyen nagy dolog, ha én emberré lehetek, a szó nemes, igazi értelmében! Mit

mond Pilátus Jézusról? „Íme az ember!” Jézusban meglátta az embert. Valóban, Jézus nemcsak isteni voltát mutatta meg nekünk, hanem élénk élte, hogy Isten milyenek teremtette az embert, hogy kellene nekem viszonyulni az Istenhez: ahogy Ő imádkozott, ahogy Ő azonnal és mindig alárendelte magát az Atya akaratának. Azt mondta: *„Az én eledelem, hogy annak akaratát teljesítem, aki elküldött engem.”* Akkor jön az ördög, és azt mondja: Nem! Nektek minden lehetséges. Természetesen Isten nélkül. De ez egy óriási hazugság, és ebbe bukott bele az emberiség.

Az utolsó időkre utalva Jézus azt mondja, hogy vigyázzunk. Miért? Mert egyre nagyobb erővel támad az ördög. A Jelenések könyvében

van egy nagyon ijesztő ige, amelyet jó, ha figyelembe veszünk, és akkor megérthetjük az egyre sötétedő világunk különböző jeleit. *„És levettetett a hatalmas sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak hívnak, aki megtéveszti az egész földkerekséget; levettetett a földre és vele együtt angyalai is levettettek. ... jaj a földnek és a tengernek, mert le-*

szállt hozzátok az ördög nagy haraggal, mivel tudja, hogy kevés ideje van.” Hát én elég vénember vagyok már ahhoz, hogy lássam azt a folyamatot, ami a kisgyerekkorom óta bekövetkezett. De már jóval előttünk is hatalmas támadásokat indított a Sátán a keresztyén egyházak ellen, és ez a támadás egyre erőteljesebb. Ha mi nem vigyázunk, amire Jézus figyelmeztet bennünket, akkor minket meg fognak tévesztetni. Ennek pedig az a veszélye, hogy elvesztem az üdvösségemet, az örök életemet, hogy nem jutok el oda, ahova egyébként el lehetne jutni. Mert Isten minket üdvösségre teremtett. A Biblia azt mondja, hogy a poklot Isten az ördögnek és az ő angyalainak teremtette, nem az embernek. De ha én az ő oldalára állok, akkor oda jutok, ahova a Sátán jut. Tehát semmiképpen nem állhatok a Sátán oldalára. Márpedig a hamis próféták, a hamis tanítók, a hamis Krisztusok oda sodornak bennünket, ha rájuk hallgatunk.

A történetben az öt balga szűz azok az emberek, akik halogatták a megtérésüket. Sokat beszélünk megtérésről, újjászületésről, ezt nem kerülheti ki senki. Igenis a bűneimet meg kell vallanom az én Uram előtt, minden gazemberségemet, bűnömet, gonoszságomat, gonosz gondolatomat. Mert Isten azt is számon kéri rajtam mindig, ha valami nem öszerinte való, tehát a gondolataimat is számon kéri. Tisztán akar bennünket tartani. Ez az Ő szeretete. Isten engem egész korán megtanított arra, hogy nem nekem kell meggyőzni az embereket a bűneikről. Az ige kell, hogy meggyőzzön bennünket. Mit is mond Jézus a pártfogóról, a Szentlélekről? Hogy eljön a Pártfogó, és meggyőzi a világot bűn tekintetében. Nem kell nekünk menekülni és rejtegetni a bű-

neinket Isten előtt, Ő úgyis tudja. Nem rejtegetni kell, hanem megvallani. A tékozló fiúnak eszébe jut az atyai ház, és mit mond? „Vétkeztem az ég ellen és te ellened.”

Nincs olyan ember, akinek ne kelle-ne hazamenni, bocsánatot kérni. Ez a megtérés. Hazamegyek az Atyához, azt mondom neki, vétkeztem az ég ellen és te ellened. Akkor összetörik az ember szíve, hogy én a Teremtőm ellen vétkeztem. Persze az embertársaim ellen is vétkeztem, a drága párom ellen is vétkeztem. Tehát minden bűnömet le kell tennem Isten előtt, és akkor bocsánatot kapok. Mit mond az ige? „Ha azt mondjuk, nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincs bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz az Isten, megbocsátja bűneinket és megtisztít minden gonoszságtól.” Megbocsát és megtisztít. Ez a mi drága Urunk. És akkor az emberről leszakad az a sok nyomorúság, emberi, pszichikai értelemben felszabadulok. Amikor ezt valaki megteszi, megkapja a Szentlélek ajándékát. Az öt balga koszorúslány, ez az öt balga keresztyén ezt nem lépte meg. Nem tért meg a szó biblikus értelmében. Nem tért meg, és Szentlélek nélkül maradt. De ha valaki segítségül hívja az Úr nevét, az megtartatik, vagy a másik fordítás szerint: az üdvözüli. És akkor van reménység.

Testvérek, ki az, aki nem gyászolt még? Ki az, aki nem vesztette el a legkedvesebbet, a legdrágábbat? Hát persze vannak fiatalok, akik még nem, de az embernek az a sorsa, hogy előbb-utóbb el kell búcsúznunk. És ez a búcsúzás vagy reménytelen, vagy reményteljes. Jóó Sándornak van egy nagyon kedves írása, amelyben úgy beszél a meghalásról az 1Thesszalonika 4-ből, hogy ne legyünk olyanok, mint

akiknek nincsen reménységük. Van-e reménységed? Tudod-e, hogy akit nagyon szerettél, hol van? Azt mondja, a meghalás a hívő ember számára bizonyos értelemben véve a véget jelenti, tudniillik a mulandóság végét. De maga az élet, amit Jézusban már megtalált, megy tovább, sőt ott teljesedik ki teljes pompájában és dicsőségében. Jelenti azután a meghalás a hit végét is, hiszen mindent, amit hitt, azt már látni fogja. A hit látással lesz. De jelenti a meghalás a reménység végét is, hiszen minden, amit addig reménységben hordozott, akkor már beteljesült. Tehát aki készen van, az bemehet a mennyek országába!

Van Füle Lajosnak egy éneke, a másodikkal versszak így szól:

Ha elkéssel, mi lesz veled?
Hogy mented meg a lelkedet?
Bezárul a kegyelmi út,
lelked örök halálba jut.

Pontosan ezt mondja az Úr Jézus. Jönnek ezek a koszorúslányok, de bezárták előttük az ajtót. Zörgetnek, de az ajtó nem nyitattik ki. Ez olyan megrendítő! Ilyenkor az ember – akár dühösen – fel is teheti a kérdést: Hát ilyen az Isten? Bezárja az ajtót, és nincs tovább? Rossz a kérdés. Az Istent számon kérni mindig rossz. Azt kell megkérdezni: Milyen az ember? Milyen vagyok én? Hát nem megmondta az Isten? Hát nem kijelentette már előre? Ő mindent elvégzett az üdvösségünkre. Csak ki kéne nyújtani a kezemet a kegyelemért.

Azt olvassuk, hogy ezek a koszorúslányok – mivel nem volt olajuk – elmentek vásárolni. Hol lehet olajat vásárolni? Hol lehet megtérni? Itt egy nagyon fontos teológiai dologra szeretnék rámutatni, testvérek: csak a keresztyén hívő közösségben, a gyülekezetben, az egyházban lehet megtérni. Lehet az egy egész kicsi közösség is, meg lehet egy nagy gyülekezet is, de csak a Krisztus-test, az egyház, ahol a Szentlélek jelen van, csak ott lehet. Ahol hirdette-tik az Ige, az evangélium, csak ott lehet megtérni. Nincs más lehetőség. Az egyház a Krisztus teste – mondja az ige –, mi pedig annak egy-egy tagjai vagyunk. Tagjai vagyunk a Krisztus-testnek, →

mert az Ő Lelke lakik közöttünk, sőt bennünk. A János 14-ben azt mondja az Úr Jézus, hogy elküldi a Pártfogót, a Szentlelket, az igazság lelkét, amelyet a világ nem kaphat meg, mert nem látja és nem is ismeri. De közöttetek lesz, sőt, bennetek lakik. Tehát a világ és az egyház között az az óriási különbség, hogy itt van közöttünk a Pártfogó, a Szentlélek Isten. Ez valami hihetetlen öröm! Mi nemcsak egymással vagyunk közösségben, hanem itt van a mi Urunk, ebben a pillanatban is! Nekünk ezért kellene örövendezni, örülni, mert Ő velünk van. Ezért csak az egyházban lehet megtérni, sehol másutt. De ha az egyház elveszíti az identitástudatát, elhagyja a misszióra kapott parancsát, akkor egyszer csak kiüresedik, elhagyja a Szentlelket, és akkor már vallási gitt-egylet lesz belőle, nem pedig egyház. Tehát nagyon fontos megérteni, hogy nem mi tesszük az egyházat egyházzá, hanem a Szentlélek szentel meg bennünket.

Visszatérek oda, hogy bezárja az ajtót az Úr. Miért zárja be? Itt az elragadtatásról van szó. Eljött az aión, az idők vége, amikor lezárul a kegyelem korszaka. Az elragadtatással együtt a Szentlélek elhagyja a földet, és akkor totális lesz a sátni uralom itt a földön. Az elragadtatás akkor fog bekövetkezni, amikor kevés hívó lesz. Mikor eljön az éjszaka,

és senki sem munkálkodhat – mondja az Úr Jézus. Akkor történik meg az elragadtatás. De ma még tart az az aión, még a kegyelem korszakában élünk. Íme, nyitott ajtót adtam eléd. „Ma még lehet, ma még szabad. Borulj le a keresztség alatt” – mondja drága kis énekünk. A kegyelmes Isten még nem zárta be előttünk az ajtót! De egyszer eljön az az idő, és ezért mondja, hogy vigyázzatok!

Sokan azt kérdezik: Hát én vajon megtértem-e? Ha ez a kérdés így felmerül bennünk, akkor vegyük nagyon komolyan: Tényleg megtértem? Honnan lehet ezt tudni? Ez olyan, mintha engem megkérdeznének, hogy nős vagyok-e? Hát nem kell sokat törni a fejemet, mert még 62 év után is emlékszem az esküvőmre, amikor azt mondtam, hogy igen. Valaki meg arra nem emlékszik, hogy az Úr Jézusnak igent mondott? Hát kell, hogy emlékezzünk! Tehát magunk eldönthetjük, hogy valóban megtörtént ez velünk, vagy nem.

De magam is tudom, hogy mi viszsza tudunk csúszni. Igen, mi papok is vissza tudunk csúszni lelkileg. Talán a testvérek is ismerik Chambersnek a *Krisztus mindenk felett* című könyvét. Az egyik igemagyarázatából idézek egy részt: „Egyszer ennyi meg ennyi évvel ezelőtt megszabadultam. Ha világosságban jársz, nincs hátratekintés. Az Istennel való közösség csodájában a múlt beletorkollik a jelenbe. De ha elhagyod a világosságot, érzelmi keresztényen leszel, már csak az emlékeidből élsz, és bizonyágtételedek kemény, érces lesz a hangja. Vigyázz, ha most nem akarsz világosságban járni, ne szépítgesd ezt azzal, hogy előhozod szép emlékeidet a múltból, amikor még világosságban jártál. Ha a lélek megint téged, mármint a Szentlelket, parancsolj megálljt magadnak, és hozd rendbe a dolgot! Vagy továbbra is megszomorítod Őt anélkül, hogy tudnád?”

Én is megtértem húsz éves koromban, de volt olyan, hogy visszacsúsztam. Az Istennek meg kellett újítani

Az alkalmon Benedek Ferenc gondnok úr tett biznyságot

az életemet. De csodálatos volt megtapasztalni, amikor az Úr megújított, hogy milyen drága dolog újra az Úrral élni, vele együtt lenni.

A nagy megtévesztők a 20. században azok a mozgalmak voltak – és ma is megvannak ezek a mozgalmak –, amelyek egy hamis Krisztus-képet közvetítettek, közvetítenek. Az Úr viszont azt akarja, hogy mi maradjunk meg a tiszta evangélium mellett.

A 2Korinthus 11-ben mondja Pál a korinthusiaknak: „*valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet...*” Hogyhogy más Jézust? Hát például a gyógyító Krisztust, a csodatevő Krisztust. Közben mit mond Pál apostol? Azt mondja: „*Nem akarok tudni közöttetek másról, mint Jézus Krisztusról, de róla is, mint a megfeszítettéről.*” A keresztség által árad ki minden áldás erre a földre. A kegyelem a keresztség által adatott. A keresztség Krisztusa, ez kell, hogy a középpontban maradjon.

Végül hadd mondjam nagyon komolyan: Tényleg sok csodát éltem át az Úrral. A legnagyobb csoda, hogy az Igén keresztül beszél csodálatosan, világosan, egyértelműen. Ő van, Ő vár minket és örök életünk lesz. Mindannyiunknak, akik hiszünk Jézus Krisztus drága nevében, akármilyen gyöngék, erőtlének vagyunk. Aki hisz Őbenne, annak örök élete van, nem megy ítéletre, hanem által ment a halálból az életbe. Úgy legyen, és ebben erősödjünk meg!

100 ÉVE SZÜLETETT:

FÜLE LAJOS

„Damaszkuszi nap”

Ő, az a damaszkuszi nap,
az a fénylő, felejtethetlen,
mikor először mondta ki Pál:
„Mit akarsz, hogy cselekedjem?”

Bizony, nekem is volt ilyen csodás
napom,
mikor hitetlen, mezitlen voltam,
rút szívem keresztedhez, Uram,
letettem!

SZABADOS ÁDÁM TEOLÓGUS

Amióta Jézus követője lettem...

Egyszer megkértek, hogy írjak arról, mi változott bennem azután, hogy Jézus követője lettem. Most eleget teszek a kérésnek.

Kezdem rögtön a reménnyel. Könnyen tudtam azonosulni az egzisztencialisták világlátásával, amelyben a halál ténye mindent abszurdá tesz. De amióta Jézus követője lettem, VAN REMÉNYSÉGEM. Olyan nekem Krisztus feltámadása, mint egy jövőbe nyíló ablak. A reménységem alternatívája az ablaktalanság, a világba való bedobottság heideggeri élménye, Beckett értelmetlen, abszurd világa, ahol az emberi élet nem bír több jelentéssel, mint egy bármelyik galaxis bármely szegletében található por-szem. Ha sikerül jelentést adni neki, jó, ha nem, akár be is lehet fejezni: nincs itt semmi látnivaló. Jézus feltámadása viszont ablakot nyit, és beárad rajta a fény. Jézussal van reménységem.

Amióta Jézus követője lettem, VAN SZÁMOMRA FELOLDOZÁS. A hibáimra, mulasztásaimra, bűneimre Jézussal van bocsánat. Krisztus keresztje olyan számomra, mint Bunyan zarándokának volt: az a hely, ahol a hátamon cipelt batyut letehetem. Ahol végre letérdelhetek, és nem kell igazolnom magam, mert a büntetést valaki más megkapta. Ha nem lenne a kereszt, szerintem megkeményedtem, büszke ember lennék, gennyes, sebes lélekkel, elviselhetetlen, összeférhetetlen jellemmel. Most is van miből változnom, de tudom, van egy hely, ahol le lehet térdelni, ahol leoldódik a bűnnel teli batyum, és ahol feloldódik a bűneim miatt érzett büntudatom. Jézus miatt van számomra feloldozás.

Amióta Jézus követője lettem, SZERETEK A VALÓSÁGBAN ÉLNI. Ez volt megtérésem legmeglepőbb következménye. Előtte elvágytam a

valóságból, menekültem, lázadtam, fiktív, alternatív valóságokkal szedáltam magam. Amikor a feltámadt Jézussal találkoztam a Szentlélek által, mindez váratlanul megváltozott. Utána nem akartam menekülni a valóságból, éppen ellenkezőleg. Isten világa kellős közepén akartam lenni, és azt sem bántam, hogy az időnként nehéz és gyötrelmes. Felébredtem az álmomból, és nem akartam többé viszszaaludni.

Amióta Jézus követője lettem, BÉKESSÉGEM VAN. Ez nem azt jelenti, hogy nem ismerem a stresszt, ne fogna el a harag, indulat, szorongás, idegesség. Valami LEGBELÜL változott meg, ott lenni a mélyben, amelyből a lelkem legmélyén jött rendbe valami. Megbékéltem az Alkotómmal, és benne megtaláltam valódi önmagam is, akit nem kell megvalósítanom. Krisztus közelében azóta is békeességem van, és ezt semmiért nem cserélném el. Indiai keresztény ismerőseim is erről számolnak be: Krisztus az igazi SHANTI.

Amióta Jézus követője lettem, TAPASZTALOM A VALÓSÁGÁT. Ha megdöbbsentett, hogy Jézussal találkozási megszerettem a valóságot, az még nagyobb döbbenet volt számomra, hogy Jézus mennyire valóságos. Amikor meghajtottam a térdeimet Isten előtt, az első dolog, amit átéltem, az volt, hogy Jézus tényleg él. Olyan valóságosan tapasztaltam ezt, mint ahogy más emberek jelenlétét, leszámítva a fizikai dimenziót. Csak Jézus valósága a lelkem legmélyéig átjárt, közelebről, mint bárki más valósága. Azóta tudom, milyen eltávolodni Jézustól, de azt is, milyen visszatérni Hozzá. Ő teljes mértékben valóság számomra.

Amióta Jézus követője lettem EGY CSOMÓ KONFLIKTUS KERÜLT AZ ÉLETEMBE. Sokan értetlenül állnak a döntéseim, véleményeim, megnyilvánulásaim, cselekedeteim előtt, és én nem tudom igazán megértetni magam velük. Időnként azok értenek félre, akik a legközelebb állnak hozzám. Máskor, Jézusnak engedelmeskedve, én magam lépek bele helyzetekbe, amelyekről tudom, hogy konfliktusokat fognak gerjeszteni. És olyan is van, hogy a konfliktust azzal okozom, hogy nem követem teljes szívvel Jézust, mégis az Ő nevét viselem magamon.

Amióta Jézus követője lettem, a BIBLIA LETT A KEDVENC KÖNYVEM. Érdekes dolog ez. Megtérésem pillanatától tapasztalom, hogy a Biblia lelkileg táplál engem. Évente több tucat könyvet elolvasok, de egyik sem volt olyan hatással rám, mint a Biblia. Nem szoktam ebből levezetni érvet a Biblia isteni eredete mellett, de ettől ez még fontos tapasztalatom. A Biblián keresztül Istennel találkozom, és ezek a találkozások mindazt megerősítik bennem, amiket az előzőekben elmondtam. Amióta Jézus követője lettem, a Biblia számomra valóságosan Isten Igéje.

Amióta Jézus követője lettem, SZINTE MINDEN MÁS. Máshogy látom a világot, más dolgok lettek fontosak nekem, más dolgok érdekelnek, más életcélom van, más döntéseket hozok, más emberekhez kapcsolódom, más zaklat fel, más megoldásokat találok, más problémákkal találkozom, máshogy változom, máshogy növekedem, máshogy ejtek sebeket, máshogy gyógyítok sebeket, más köt le, más untat, mástól félek, mástól nem félek, szinte minden más. De semmi másra nem cserélném el.

(Az írást beküldte:
Halász Erzsébet – Csobánka)

HARANGINÉ CSUTA ANNA

Igazán bízunk az Úrban?

A gyermeki bizalom túl sokszor hiányzik belőlünk, pedig hit (és bizalom) nélkül lehetetlen az Istennek tetszeni. Minden aggodalom bizalomhiánnyá és hitetlenséggé válik, ha hagyjuk, hogy elárasszon bennünket. Ez azt jelenti, hogy „Isten, Te nem szeretsz engem annyira, hogy megoldd az én problémámat, úgy és akkor, ahogy én elképzeltem. Azt elhiszem, hogy képes vagy bármit megtenni, de az nem biztos, hogy értem is cselekednél”. Erre a dilemmára keresünk most választ.

Az tényleg nem biztos, hogy Isten minden óhajunkat teljesíti, de nem is ezt ígérte, hanem azt, hogyha az Ő nevében (az Ő akaratával azonosulva) kérünk, azt megadja. Ha nem várt események történnek velünk, és az ima meghallgatása késik, akkor mi a szeretetében is kételkedni kezdünk, bizalmatlanokká válunk. Minden bűnünk azt üzeni Istennek, hogy Te nem adsz meg nekem valami jót, ezért jogos, ha azt megszerzem magamnak. „Kell nekem a kábítószer, hogy jól érezzem magam, kell az ital a jókedvemhez, kell több pénz a jólétemhez, ha nem adsz, hát kizsákmányolom a saját munkaerőmet, vagy visszatartom a tizedet, mert különben nem jönnek ki abból, ami van.” Kell ezer dolog a világból, és nem Istenünktől várjuk, hogy Ő töltsen be minden valós szükségünket. Egy hang folyton azt suttogja, hogy neked több jár, te nem ezt érdemelted, miközben a Szentlélek örömet, megelégedettséget és békességet akar adni.

Igazából önmagával együtt ezek a kincsek már a mieink. Ha igazán hínénk, a Szentlélek békéje folyamatosan bennünk lakna. Istenünk elsősorban a bizalmat és a hűséget várja el tőlünk. Nagyon sok helyen szólít fel az Ige a bizalomra, például a Zsolt. 37:5-ben is. „Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.” És még a Zsolt. 115:11: „Akik féltetek az Urat, az Úrban bízzatok; az ilyenek segítsége és paizsa ő.” Vagy a Péld. 16:3: „Bízzad az Úrra a te dolgaidat; és a te gondolatid véghez mennek.” Jeremiás viszont fi-

gyelmezett: „Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez!” (Jer. 7:4.)

Ha az egyedül szabadító Istenen kívül bármi másban bízunk, például a templomi jelenlétben, vagy a templomi szolgálat erejében, akkor csalódnunk fogunk. A tanítványok is dicsekedtek Jézusnak a templomuk fennségével, de Jézus válasza az volt, hogy az épületet le fogják rombolni. Nem bízhatunk egyetlen vallás megtartó erejében sem, ha a szívünk nem a megváltó Istenünké, Jézus Krisztusé. Egyedül Ő az Út, az Igazság és az Élet, nincs más szabadító.

Bízni Istenben a mi feladatunk, de mit tehetünk, ha jönnek a bajok, a félelem, az aggodás? „Miért csüggedsz el lelkem, és miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.” (Zsolt. 42:12.) Fontos, hogy a csüggedés ellenében beszéljünk a saját szívünkhöz, erősítsük meg a bizalmunkat az Úrban! Időt kell rá szánni, hogy a tekintetünket ne a problémáinkra vessük, hanem Isten

ígéreteire, tanácsaira, vezetésére. Dicsérjük Őt! Ha a körülmények ellenére hiszünk neki, akkor ezt előre meg is köszönhetjük, mert nem ember az Isten, hogy hazudjék. Ő nem téved, és nincs benne változás. Ő nagyon szeret bennünket, és minden eseményben a javunkat munkálja.

Fontos kérdés még a bizalom/szeretet mértéke is. Ha csak kicsit bízunk az Úrban, akkor kis dolgokat fogunk várni tőle. Ellenben aki nagynak látja Istent, az mer nagy dolgokra számítani. „Aki nagy dolgokat cselekszik megfoghatatlanul, és csudákat megszámlálhatatlanul.” (Jób 9:10.) „Kíálts hozzá és megfelelek, és nagy dolgokat mondok néked, és megfoghatatlanokat, amelyeket nem tudsz.” (Jer. 33:3.) „Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas; és szent az ő neve!” (Luk. 1:49.) Ez Mária énekében hangzik el.

Jézus keresztfeszítői csak a ruháira pályáztak. Ők nem ismerték fel, hogy ki is volt Jézus valójában. Megelégedtek azzal a minimális anyagi haszonnal, amit az a néhány ruhadarab ért, ami Jézus összes vagyona volt. Nem hitték el, hogy sokkal többet kaphatnának tőle, bűnbocsánatot és az üdvösségüket. A világ ma is megelégszik azzal, hogy Jézus egy vallási vezető volt, akitől lehet etikát tanulni. A jobb oldalon megfeszített lator ellenben elhitte, hogy a középén megfeszített ember a világ megváltója, aki az ő minden bűne ellenére neki is üdvösséget tud adni. Ha csak a saját szemének hisz, akkor egy agyongyötört haldokló szerencsétlent lát, aki magán sem tud segíteni. Ő mégis nagynak, Isten hatalmával teljesnek látta Őt. Jézus pedig az ő hitére (bizalmára) válaszolt. Mi is kegyelmet kaptunk, ami óriási ajándék, de a kegyelemben növekedni kell. A bennünk lévő világosság a teljes délig kell hogy növekedjen.

Dávid király élete sok tanulság tárháza. Nem értjük, hogy egy ekkora hős hogyan követhetett el házasságtörést és gyilkosságot is egyszerre. Azt hiszem, Isten mégsem ezeket a konkrét bűneit tekintette a legsúlyosabbnak, hanem azt, hogy ezekben a szituációkban Dávid nem benne bízott. Isten eredeti tervében nem szerepelt a többnejűség, de a kor szokása szerint megengedte, hogy Dávidnak is több felesége legyen. Amikor Nátán próféta által megint a királyt, Isten azt veti a szemére, hogy nagy gazdagságot ajándékozott neki, feleségeket is kapott, sőt ha ennyi nem lett volna elég, még többet is kaphatott volna, ha tőle kéri. Dávid nem bízott Isten jóságában, hogy minden szükséges jót megad neki, hanem felülbírált Isten gondoskodását, és mást, többet kívánt az Isten által megszabott határnál. Szerencséjére ezt rögtön be is látta, ezért kapott kegyelmet.

Isten a szívünket kéri, hogy bízzunk/higgyünk benne. Ha elveszítjük a bizalmunkat, akkor kikerülünk a kegyelem védelmezte területről, és az elvesztés földjén botorkálunk.

„Ne dobjátok el hát bizodalमतokat, melynek nagy jutalma van.” (Zsid. 10:35.) ■

BENEDEK JULIANNA

Magyar Református Egységnap Debrecenben

Nem első alkalom, hogy részt vehettünk a Magyar Református Egységnapon: Nagyváradon 2017. május 20-án a várban, Debrecenben 2019. május 18-án és most, 2025. május 24-én szintén Debrecenben.

Imádsággal indultunk a pomázi parókia előtt. Sajnos csak 15 fő, mert a 22 jelentkezőből heten betegség vagy egyéb okok miatt visszaléptek. Bár az időjárás hűvös volt, mégis sokan összejöttek Debrecenben, és sokféle program közül lehetett választani.

Véleményem a Magyar Egység-nappal kapcsolatban az, hogy jó hogy két évente van egy nap, amikor összejöhetünk mi reformátusok is, hogy öregbítsük az Úr dicsőségét ebben a zűrzavaros világban. Jó volt együtt hallgatni az Ézsaiás 55 igéjét, amit Steinbach püspök úr olvasott fel. Kolumbán Viktor erdélyi püspök úr az 5. Zsoltár alapján hirdette az igét.

Jó volt együtt énekelni, úrvacsorát venni. Jó volt megérteni, hogy Jézus Krisztus a jövő, és együtt kövessük Őt. Jó volt a pomázi és csobánkai testvérekkel együtt utazni, egymásra figyelni, beszélgetni utazás közben.

Nyilas Zoltán esperes úrnak és Andreának köszönjük a szervezést és a ránk figyelmet. Reméljük, hogy legközelebb többen erősíthetjük a Magyar Református Egységet. ■

100 ÉVE SZÜLETETT: FÜLE LAJOS

„Hogy mindnyájan egyek legyenek...”

Krisztus egyháza, e széthullt edény élő vizét tört cserepekben őrzi. S vannak, akik még tovább tördelik. Amikor elment, így imádkozott pedig: „...mindnyájan egyek legyenek, amint Te bennem s én benned, Atyám!” Így hozta, hagyta, készítette Jézus. Mi meg hitünkéből falat emelünk, pedig híd kell a szakadékon át felekezettől felekezetig, néptől népig, lélektől lélekig. Hisz egy a nevünk: emberek vagyunk. egyképpen szánt a bűn ekéje rajtunk, egyképp gyötör meg minden fájdalom, s ha a föld bármely pontján dül a harc, keresztyénségünk csődje benne van.

Tanuljuk hát a főpapi imát, s minden imánnak refrénje legyen: a kegyelemben és a szeretetben, az Atyában és a Fiúban egyek legyenek végre, kik Őt követik!

Mert a bűnnek nincs felekezete, s kegyelemből sincs kiközösítve sem nép, sem ember, sem felekezet. Isten előtt nem fontosak a formák, csak a szív fontos: szeresd az Urat teljes szívedből... és a bizonyíték: felebarátodat, mint magad szeresd!

GYÜLEKEZETI KÉPEK

Virágvasárnapi Úrasztala

Nagyszombati zenés áhítat. Elhangzott Giovanni Battista Pergolesi: Stabat Mater.

Nagypénteki istentisztelet

Úrvacsorai közösségben húsvét hétfőn

A Psalmus kórus szolgálata a húsvéti pomázi istentiszteleten

Nagytakarítás a pomázi templomban és gyülekezeti házban április 26-án

Gyermekek anyák napi szolgálata május 4-én a pomázi templomban

Benedek Sári bizonysgtetele a konfirmáción

Áldás, békesség mindenkinek! Mióta az eszemet tudom, azóta járunk templomba. Szóval egyáltalán nem volt furcsa az, hogy vasárnap felkelünk, és megyünk a templomba. Minden vasárnap így szokott történni. Egy kicsit ez megváltozott, amikor elköltöztünk, mert jobban figyeltem a tanulmányi eredményeimre, mint Jézusra és Istenre.

2021-ben megtértem. Nagyon jó volt, éreztem azt, hogy igen, megtértem, de utána jött egy lejtő. Úgy éreztem, hogy nem is kellett volna megtérnem, nem volt erre szükségem. De Isten nem hagyta annyiban a dolgot.

2022-ben Nagymamával elkezdünk beszélgetni arról, hogy elkezdhetném a kátét (akkor kezdődött, hatodikban), de nem éreztem azt, hogy én ezt szeretném. Mindent elhárítottam magamtól, ami Istennel és Jézussal volt kapcsolatos. De végül Nagymama mégis rávette arra, hogy elkezdjem. El is kezdtem, de novemberben otthagytam.

Augusztusban volt az első ifitáborom, ott nagyon sokat épültem lelkileg.

2025. április 4-5. Ifi-konfi hétvége. Ez volt az a hétvége, ahol tényleg éreztem, hogy visszatértem a helyes útra, hogy vissza tudtam rá állni. Negyedikén, pénteken elolvastam a Máté 10-et. Nagyon sok minden megfogott, és nagyon sokat jegyzeteltem. Nem is értettem, hogy tudtam ilyen sokat jegyzetelni. Másnap, szombaton mentünk Erdőkertesre, az ifi-konfi hétvégére. Ott ugyanúgy a Máté 10 volt a prédikációban. Írtam Alénának, az unokatestvéremnek, hogy ez milyen durva, hogy ugyanúgy a Máté 10 volt a prédikációban, amit én tegnap elolvastam. Ő azt írta nekem, hogy olvassam el még egyszer figyelmesen, mert lehetséges, hogy valamit üzeni akar ezzel az Úr nekem. Üzent is, nem is egyet, hanem kettőt. Mégpedig a Máté 10,16-ot: „Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé”. Nekem ezzel azt üzent, hogy nem lehetek egyszerre farkas is és bárány is. Egyszerre csak egy dolog lehetek. Nem lehetek báránybőrbe bújt farkas, se farkasbőrbe bújt bárány. Ez az ige azért hatott meg és azért fogott meg nagyon, mert az iskolában nagyon is farkasbőrbe bújt bárány voltam sokáig, és amikor szembejött velem ez az ige, akkor elgondolkodtam, hogy hát lehet, hogy nem ez a jó döntés, hogy én farkasbőrbe bújt bárány vagyok, és hogy fel kellene vállalni, hogy én tényleg bárány vagyok, és nem farkas.

Még egy ige volt aztán, ami miatt tényleg eldöntöttem, hogy ezen változtatni fogok. A Máté 10,38: „és aki nem veszi fel keresztyét, és nem követ engem, az nem méltó hozzám”. Szóval, hogy tényleg vállaljuk fel azt, hogy mi Isten gyermekei vagyunk, és ne szégyelljük ezt! Ne érdekeljen az se, hogy ki mit gondol! A rangsorban nekünk Isten és Jézus a TOP1 legyen, és ne a többi! Szóval Ő legyen az, akire számítunk, mert tényleg Ő az, akire mindig számíthatunk. Legyünk méltóak Hozzá, és minden nap vegyük fel a keresztyet, és ebben a sötét világban legyünk lámpások! Igaz, néha nehéz, de megéri. Köszönöm szépen a figyelmet. ■

2023 nyara. Nagymamával megint beszélgettünk a kátéről, hogy folytassam, mert ő ezt nagyon szeretné, de én még mindig nem szerettem volna. Azt válaszoltam, hogy még mindig nem szeretnék lekonfirmálni. De utána Isten küldött nekem egy jelet, hogy konfirmáljak, mert ezt Ő szeretné. Egy arcforma volt az. Nem tudtam biztosan, hogy egy férfi, vagy egy női arcforma volt, de inkább férfihez hasonlított. Furcsa, de jó érzés fogott el. Akkor éreztem a lelkemmel elsőként, hogy szólt hozzám Isten.

Nagyon jól döntöttem, hogy elkezdtem a kátét, mivel nagyon szerettem ezt a kis csapatot, és egyre jobban érdekelték a káté órák is. Éreztem, hogy egyre jobban közeledek Istenhez.

2024. május 25. Első dicsőítő estem a szentendrei baptista imaházban. Aznap nagyon izgultam, mert ilyesmin még soha nem voltam. Nem tudtam, hogy milyen lesz, vagy hogy mit kell ott éreznem. De mikor ott voltam, megszólalt az első ének, rögtön elkezdtem sírni, de jó értelemben. Éreztem, hogy felszabadult a lelkem, és tényleg oda tudtam koncentrálni Istenre. Ott láttam meg azt, hogy Isten országa egyáltalán nem olyan, mint amilyennek én azt elképzeltem.

Konfirmandusaink május 31-én sikeresen számot adtak hitbeli jártasságukról, és nagy erőpróban jutottak túl a konfirmációi vizsga letételével. Június 1-jén, a vasárnapi pomázi istentiszteleten került sor fogadalomtételükre, mely által gyülekezetünknek új, úrvacsorával élő tagjaivá lettek.

A 2025-ben konfirmáltak

A képen láthatók:

Első sor balról jobbra:

Csala Kata, Benedek Sára, Kerekes Veronika, Deme Viktória, Sonkoly Szófia, Papp Zalán, Erdei Barna Bánk, Tóth-Gados Eszter lelkipásztor, (előtte) Főnagy Zoltán

Hátsó sor balról jobbra:

Tóth Sebestyén lelkipásztor, Nyilas Zoltán esperes, Fekete Gergő, Adorjáni Bence, Buli Kristóf, Vajda János

AZ 50 ÉVE KONFIRMÁLTAK KÖSZÖNTÉSE

Az 50 éve confirmáltak nevében Verebes Ferenc köszöntötte a fiatalokat

KONFIRMÁCIÓ ANNO

**Az 1975-ben confirmáltak csoportképe Szűcs Ferenc
lelképásztorral. Jobbról a második: Orbán Mária**

Nálunk keresztelték

Weisz Vince Mór
Isten szövetségébe lépett

A Szentlélek ellen való bűn

(Máté 12:31.)

Jézus a Máté 12:31-ben a Lélek káromlásáról beszél, és ezzel megegyezően beszél János az I. Ján. 5:16-ban a halálra való bűnről, amelyért nem kell imádkozni. Mi is itt a lényeg?

A farizeusok azt mondták, hogy Jézus Belzebub által úzte ki az ördögöket. Ők maguk is tudták, hogy ez nem igaz, mert hiszen kizárt dolog, hogy egyik ördög a másikat kiűzze. A Sátán birodalmában rend és alárendeltség uralkodik, különben nem állhatna fenn az ő országa. Tehát jobb tudásuk ellenére az Isten Lelkének munkáját az ördög munkájának kiáltották ki. Ezt csak azért tették, mert nem akartak meghajolni Jézus hatalmas személyisége előtt.

Tehát a Szentlélek ellen való bűn abban áll, hogy az ember jobb meggyőződése ellenére az Isten Lelkének munkáját sátninak jelenti ki, azért, hogy ne kelljen életét megváltoztatnia. A farizeusok, akik elkövették ezt a bűnt, ezzel megkeményítették magukat az Úr ellen és az Ő Lelke ellen, ki oly hatalmasan kopogtatott szívük ajtaján. Ennek a szomorú megkeményedésnek a következménye volt az, hogy a Megváltót keresztre feszítették.

Azoknak ismertetőjele, akik ezt a bűnt elkövették, éppen az, hogy megkeményedve és megátalkodva az Isten Lelkének munkájával szemben, szemérmetlenül és vakmerően továbbmennek az ő bűnös útjaikon. Aki azonban még törődik valamit tulajdon lelke üdvösségével, az bizonyos lehet felőle, hogy ezt a bűnt nem követte el. Aki elkövette, az teljesen kemény, hideg és halott, az csak gúnyolódni és csúfolódni tud az isteni és szent dolgok felett.

Sokan, akik azt vélik, hogy ezt a bűnt elkövették, csak a Róma 7-ben közöltek szerint élnek: akarják ugyan a jót, de erejük nincsen hozzá; ezért újra meg újra elragadja őket a világ. Ez azonban egészen más valami, mint a Szentlélek ellen való bűn.

E bűn mivolta tehát abban van, hogy az ember állhatatosan megkeményíti magát és megátalkodottá lesz az Isten Lelke munkájával szemben, míg azután bekövetkezik az Isten által való megkeményítés szörnyű ítélete.

Hogy ez a bűn nem nyerhet bocsánatot, onnan van, hogy ezen bűn miatt nincsen bűnbánat. Minden bűn megbocsáttatik, melyet az ember megbán és amelyért bocsánatot kér. Mivel azonban ennek a bűnnek lényege az Isten és az Ő Lelke ellen való megátalkodottság, ezért nem bocsátható meg, mert nem is kér érte az ember bocsánatot.

(Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában című könyvéből)

„Egy ilyen közösségben az a fontos, hogy nem szégyen Istenről beszélni”

Ranga Emília vagyok, 13 éves. A Szentendrei Református Gimnázium 8. osztályába járok.

– Mitől jó az ifi közössége szerinted?

– Szerintem az a titka, hogy az ifi-vezetők nagyon jól összetartják a csapatot, és mindenki nyitott a másikkal való beszélgetésre.

– Miért szeretsz ide járni?

– Egy hosszú hét után nincs is jobb ki-kapcsolódás, mint Istennel beszélgetni. Fő-

leg, ha a hangulat és a közösség is jó. Mindig megnyugvás nekem úgy zárni a hetet, hogy az ifiből jó emlékek maradnak meg.

– Az elmúlt évek alkalmából mi az, amit nagyon a szívedbe zártál?

– Nem régóta vagyok a közösség tagja, de ami nagyon meghatározó volt, az a tábor. Egyik este egy barátnőmmel kifelétünk a teraszra, és csak néztük a csillagos eget. Elmondtuk egymásnak, hogy miért vagyunk hálásak. Vagy húsz percig soroltunk dolgokat, ami elég megdöbbentő volt.

– Milyen a kapcsolatod az ifi-vezetőkkel?

– Nagyon sokat jelentenek nekem. Rajtuk keresztül vált számomra igazán fontossá Isten, és ezért nagyon hálás vagyok nekik. Olyanok, mintha a szüleink lennének, és nagyon odafigyelnek minden egyes ifisre. Ugyanakkor kedvesek és megértőek is, sokszor azt érzem, mintha egy barátal beszélgetnék.

– Milyen az Istennel való kapcsolatod?

– Amióta az ifibe járok, azóta nagyon jó. Sokat segített az, hogy református keresztyénnel vagyok körülveve, és nem kell szégyellnem a hitemet, régebben sajnos voltak ezzel nehézségeim.

– Milyen egy ideális ifi-program számodra?

– Beszélgetünk, nevetünk, az igehirdetések mindig jók. A teát sem lehet kihagyni, szerintem még nem volt olyan ifi, hogy ne lett volna.

– Mit mondanál annak, aki el szeretne kezdeni járni az ifjúsági alkalmakra?

– Talán azt, hogy nem szégyen Istenről beszélni, és egy ilyen közösségben pont ez a fontos. Mindenképpen ajánlanám, hogy kezdjen bele, megéri.

(Kovács Gergő)

PUSKÁS ATTILA

„Jézusnak köszönhetek mindent”

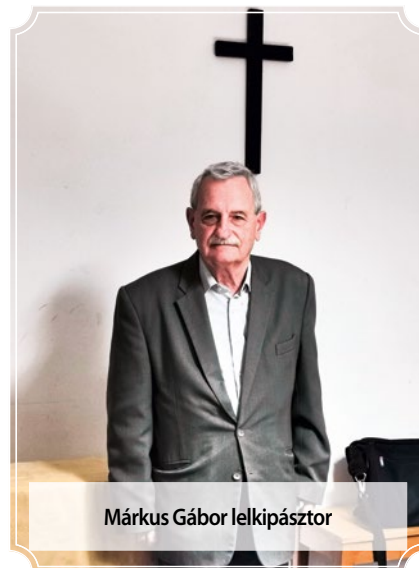
Református egyházunk hajléktalanmissziós szolgálatát több mint harminc éve a Tiszta Forrás Alapítvány látja el, ám július 1-ével az intézményt a Református Szeretetszolgálat veszi át. Így a Szeretetszolgálat fenntartásába kerül az Üllői úti éjjeli menedékhely, a nappali melegedő és az utcai gondozó szolgálat. A szolgálatot azonban nem lehet befejezni, mert *„Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom”* – mondja Jézus, ezért az Alapítvány vezetője, MÁRKUS GÁBOR nyugalmazott lelkipásztor, verőcei testvérgyülekezetünk volt lelkésze is tovább szolgál az elesettek, gyengék, megkötözöttek között, amire az Úr elhívta, és amely szolgálatban számtalan „százszoros” áldással ajándékozta meg.

A szerda délutáni istentisztelet a gondosan és gazdagon megterített asztalok mellett gyülekező bentlakók és néhány utcáról betérő fedél nélküli ember részvételével, énekszóval kezdődik. Az Alapítvány külön kis énekesfüzetéből a jól ismert református énekeket énekeljük, majd mindenki húzhat egy igéskártyát a kis kosárából, amit bemutatkozás mellett egyenként hangosan felolvasnak. A lelkipásztor néhány magyarázó szót mond az igékhez, majd imádkozás és igehirdetés következik. A kapernaumi százados szolgájának meggyógyítása az olvasmány Lukács evangéliumából, és Isten szeretetéről, irgalmasságáról szól, a „Jóságmérő” kis videó történetét is felidézve, mit jelent a kegyelem, amit Jézus szerez számunkra, és nem a mi cselekedeteink jutalma. A közös imádság során már senki nem az asztalra helyezett táplálékra figyel,

hanem szívből jövő szavakkal adnak hálát a lelki táplálékért és Isten jóságáért. Persze az igei alkalom befejezése után még maradhatnak, és a szendvicsek is szép lassan elfognak.

MINDENT ISTEN KEGYELMÉBŐL

Szinte kérdeznünk sem kell, Márkus Gábor nagytiszteletű úr már mondja is, hogy amikor 1992-ben elkezdődött a szolgálat, amely kezdetben a súlyos alkoholgondokkal küszködőket kívánta segíteni a segítség többféle módjával, elsőként ez az ún. anonim jellegű evangéliumi közösség alakult meg. – Az Anonim Alkoholistáknak van egy 12 pontja, amely mind szentírásbeli értékrenden alapul (bár Isten nevét nem szokták emlegetni), ami alapján egy ember ellenőrizni tudja, hogy éppen hol tart. Az, hogy mi anonim jellegű evangéliumi közösség vagyunk,

Márkus Gábor lelkipásztor

azt jelenti, hogy mi viszont mindig ki-mondjuk Jézus Krisztus nevét.

Először négyen-öten jártak ebbe a közösségbe, majd egyre többen. Ahogy sikerült egy kis pénzhez jutniuk, a Zsinat jóváhagyásával és két lelkészi státusszal elindították a hajléktalanszálló programot. Egy rozoga kis épületben kezdték, de négy évvel később már a nappali melegedőt is el tudták indítani. – Ahogy aztán telt-múlt az idő, az Isten mindig egyre gazdagabban áldott meg bennünket – mondja hálattelt szívvel –, mert egyre növekedett a bevételünk, egyre több embert tudtunk ellátni.

A szálló lakóinak száma jelenleg 35 fő, télen 47, plusz 12 fő krízisellátottjuk van. Idővel az utcai szociális munkát is el tudták indítani. – Az Isten kegyelméből most már minden ellátottnak meg tudjuk adni, amire szüksége van –, hangsúlyozza. Ez a legfontosabb a szolgálatukban: hogy az Isten kegyelméből értek el mindent. Egyre nagyobb szakmai színvonalon végzik a szociális munkát, de a szolgálat lelke még ma is az anonim jellegű evangéliumi közösség. – Ma már 30-35-en, csendesnapokon 45-50-en is vagyunk – mondja kissé meghatottan. – Ezek

Szerda esti istentisztelet a melegedőben

az alkalmakon olyan emberek is szolgálnak, akik már letették a poharat és megszabadultak, akik bizonyosságot tesznek, és elmondják a többiek előtt, hol tartanak.

Négy kerületből járnak hozzájuk, mert a környék összes melegedője közül az Alapítvány adja a legtöbbet. Nemcsak reggelit és ebédet, hanem az Élelmiszerbankon keresztül sok péksüteményt, zöldséget, gyümölcsöt is, amit elvihetnek a rászorultak. Esténként meleg ételt is tudnak osztani, mert egy-két környékbeli kifőzdéből is kapnak aznapról megmaradt ételt. – Engem is meglepett az Élelmiszerbank kimutatása – mondja nagytiszteletű úr –, mely szerint a tavalyi évben 140 millió forint értékű élelmiszert hoztunk el és osztottunk szét. Az sem kritérium, hogy valaki hajléktalan legyen, mert nagyon sok nyomorúságos körülmények között élő emberen is segítünk, akik bejönnek ide, de nem fedélnélküliek.

Hat főállású dolgozó végzi a szociális munkát, akiket önkéntesek segítenek. Délután öt órakor indul a „teajarat”, amely hetente kétszer két helyszíntre visz szendvicseket, zöldséget, gyümölcsöt és persze meleg teát, esetenként ruhát, sátrat vagy takarót. – A Lepra-missziótól elég sok takarót kapunk, ami nagyon jó az utcán élők számára, mert bár hál’ Istennek nálunk nem jellemző a fagy miatti halálozás, ezen a télen sajnálatos módon volt egy.

CSAK A MENTŐ SZERETET SEGÍT

A fizikai gondoskodáson kívül milyen reménységet tud nyújtani a szolgálat a hajléktalan embereknek, hogy megváltozzon az életük – tudakoljuk a tiszteletes úrtól. – A hajléktalan állapotból egyedül Jézus Krisztus tudja kihozni az embert, senki más – válaszolja. – A hajléktalanok legnagyobb problémája belső értékrendjükben, gondolkodásukban van, amit csak részben rombol az alkohol, nagyobb részben inkább az, hogy olyan körülmények között nőnek fel vagy olyan környezetbe kerülnek, amely alapvetően távol áll a munka világától és az evangéli-

umtól. Senkit nem lehet az Isten Igéje felé erőltetni – vallja –, ugyanakkor azért megtaláljuk a módját, hogy találkozzanak vele. Oda van téve eléjük. Sok-sok bizonyágtétel hangzik éppen azért, hogy aztán megkérdezzék: Te hogy tudtál megállni?

Példaként említ egy asszonyt, aki több mint tíz évig lakott az utcán, alagutakban meg egyéb nyomorúságos helyeken, aki náluk találta meg Krisztust. Huszonöt éve egy kortyot nem iszik, és boldog ember. Még dolgozott is náluk, mielőtt nyugdíjba ment. Most minden kedden délelőtt a hajléktalanszállón vasalja az ágyneműt az Isten dicsőségére, pedig nagyon szerény a nyugdíja. Egy 30 négyzetméteres kis lakásban lakik, amit az önkormányzattól kapott, ott főz magának meg a szomszédjainak, mert abban a házban sok szegény ember van. Jó szívvel csinálja, és örül, hogyha adhat valakinek egy tányér levest. – A hajléktalanság nyomorúságához tartozik az az elgondolás – mondja

hanem az a fajta nyomorúságos értékrend, gondolkodás, ami erre a sorsra juttatta. Csak Jézus képes megváltoztatni ezt a gondolkodást. – Itt az alapítványban, túl azon, hogy minden reggel áhítatunk van és minden szerdán evangéliumi közösségünk – teszi hozzá –, igyekszünk minél többet beszélgetni is azokkal, akik elindulnak és szeretnének fölállni. Kapcsolatban vagyunk az iszákosmentő misszióval, a drogmisszióval, indokolt esetben küldünk is oda embereket, ha rászorulnak és megfelelnek a kritériumoknak, hogy ott fogadni tudják őket, de alapvetően magunk igyekszünk boldogulni.

A MEGMARADÁS JÁTÉKSZABÁLYAI

A nagytiszteletű úrban már nagyon régen megerősödött az az elvi gondolat, hogy ha valaki leteszi a poharat, az nagyon nagy ajándék, de utána meg

A délutáni teajarat a Pestszentlőrinci pályaudvarnál

a lelkész –, hogy mindenki gazember: a család, a rokonság, a kormány... és én ezért lettem hajléktalan. Ebben az állapotomban én senkinek nem segítek, csak veszek és elveszek, meg másokra szorulok. Amikor ebből az állapotból valaki eljut oda, hogy volt hajléktalan-ként jó szívvel főz egy tányér levest a többi elesettnek, az egy hatalmas dolog, az az Isten ajándéka.

A lelkipásztor felhívja a figyelmünket arra is, hogy ahogyan az alkoholizmusból nincs gyógyulás, a hajléktalanságból még inkább nincs. Mert nemcsak az alkoholizmus rombolja,

is maradni ebben, borzasztó nehéz. – A kísértő, a gonosz nem alszik. Éppen ezért „Vigyázzon, aki áll, hogy el ne essék...”, mert bizony nagyon sokan visszaesnek. Azért esnek vissza, mert nem tanulják meg a játékszabályokat. – Mik ezek a játékszabályok? – kérdezzük. – 1. Minden reggel vegyem kezembe a Szentírást. Nekem nagyobb szükségem van rá, mint egy egészséges, templomba járó embernek. Az is tudja, hogy szüksége van rá, de nekem sokszorosan szükségem van rá. 2. Minden szerdán jöjjenek el ide a közösségbe, vegyék részt az evangéliumi →

közösségben, mert itt rengeteg dolgot tanulok. Meg amikor látom a másik visszaesését, meghallom a másik nyomorúságát, akkor az engem bizonyos értelemben segít abban, hogy én ezt ne tegyem meg. Még abban is segíthet, hogy megundorodjak, látva az alkohol következményeit.

Amikor az Alapítványban elkezdnek valakivel foglalkozni, legelőször azt a kérdést teszik föl neki: Akarsz-e így tovább élni? Persze azt mondja, hogy nem. Amikor ez tudatosodik benne, az már nagy dolog, de hogy tényleg letegye a poharat, na, azt már nem! Ennek az van a hátterében, hogy egyedül a szesz ad neki bizonyos örömet, jókedvet, semmi más. – Amikor mi elkezdjük menteni – osztja meg tapasztalatait a lelkész –, a gonosz azt sugallja benne, hogy még ezt az egy örömet is el akarják venni tőled. Hát arról szó sem lehet! Az alkoholista konok ember. A jogszabályok szerint neki emberi jogai vannak, és ha ő nem akarja, akkor nem lehet megmenteni. Egyébként az Isten világában is így van ez. Ha én nem akarom, hogy meggyógyuljak, akkor nem gyógyulok meg. Az Isten minket szabadnak teremtett a rosszra. A függőségünket mi teremtik meg magunknak azzal, hogy az Isten törvénye ellen élünk. Pedig az Isten törvénye felismerteti velem, hogy mibe ne szaladjak bele. A mai világban sajnos még a templomba járó emberek között is megvan az az egyszerű gondolat, hogy nekem senki ne dirigáljon. Egy alkoholfüggő ember is azt hiszi, hogy én bármikor le tudok állni, holott már alkoholista. Ez a kérdés csak annak kérdés, aki már alkoholfüggő. Aki nem alkoholfüggő, annak ez nem kérdés.

Az a szolgálat, amit az Alapítványban folytatni terveznek a hajléktalanmisszió átadása után is, éppen a visszaesés megakadályozása. – Sajnos nagyon gyakori a visszaesés – mondja Márkus Gábor. – Ezért még a legegyszerűbb alkoholgonddal küszködőnek is óriási szüksége van arra, hogy nagyságrendekkel többet foglalkozzanak vele személyesen. Amikor valaki eljut oda, hogy leáll a szesszel, egyéni

Az utcai gondozó szolgálat látogatása egy erdei hajléktalantanyán

segítségre is szüksége van, hogy föl tudja mérni a személyes nyomorúságait, és hogy úgy tudjon elindulni, hogy azokat tudatosan, következetesen megszüntesse.

Évente 6-8 hajléktalan kerül ki tőlük a rendszerből a társadalom normális kerékvágásába, akik már nem isznak ugyan, de még nagyon sok munka, foglalkozás kell a teljes egzisztenciájuk felépüléséig. Mert a függőségre való hajlandóság benne van az ember szívében, így könnyen visszaeshetnek. Sőt, Krisztus nélkül vissza is fog esni. Ez egy olyan törvényszerű összefüggés, mint hogy kétszer kettő négy. A szállón visszaesőket pedig visszaküldik az utcára. A szálláson absztinenciát kell vállalni – szögezi le a lelkész –, mert a józan hajléktalannak is joga van a normális élethez. Joga van ahhoz, hogy ne kelljen mondjuk egész éjszaka a másik szeszgőzét szagolnia. És a józannak is vigyáznia kell, mert amikor valaki már fél éve, egy éve vagy két éve nem fogyasztott egy kortyot se, a gonosz azzal hitegeti, hogy látod, te már rendben vagy. Pedig továbbra is nagyon fontos, hogy a közösségben maradjon és rendszeresen szembesüljön azokkal a nyomorúsághegyekkel, amiket a többieknek lát.

A KÖZÖSSÉG OLTALMÁBAN

– A közösség abban is segíti, hogy szembenézzon azzal a kárral, amit okozott – halljuk a további magyarázatot. – Ahogy a tékozló fiú magába szállt, nekem is el kell gondolkodnom azon, hogy az italozásommal kiket

bántottam meg, kiket aláztam meg, és amikor józan lettem, oda tudjak menni hozzá, hogy ne haragudjál. Odaállni akár a saját gyerekem elé is. Rengeteg olyan dolog van, amit rendezni kell, mert ha ezek a kérdések nyitva maradnak, hogyha nem rendeződik a kapcsolat, akkor csak idő kérdése, hogy a hitető ezen a rendezetlen ponton keresztül mikor ejt vissza.

Ezért jó a Kékkereszt közösség, mert ott nagyon őszinték tudnak lenni az emberek. Ott senki nem fényezi magát, mert nem is tudná. Tehát ha jól vagy, azért kell jönnöd, ha rosszul vagy, akkor pedig azért.

Hosszú távon általában azok élnek át a szabadulásban való megmaradást, akik közösségben vannak. – Egyik főállású dolgozónk az éjszakásunk – említi példaként. – Már vagy 35 éve szabadult, és azóta egy korty alkoholt nem ivott. De itt minden nap szembesül az ember nyomorúságával. Őt bíztuk meg a szondázással. Ha valakin látja, hogy ittas állapotban van, odanyomja a szondát, és azt mondja: Barátom, maradj kint, és gyere vissza éjfélig! Ha nem lesz benned semmi, akkor beengedlek. Addig menj aludni! Két-három ilyen dobás után pedig a szállóvezető megkéri, hogy keressen magának máshol szállót.

SZÁZSZOROS

Márkus Gábor egyik legkedvesebb igéje az 1Korintus 1,27-29 versei, melyekben Pál apostol az Isten csodájáról beszél, amikor a semmiből valamiket és a valamikből semmit formál: „Sőt

azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszegyvenítse a bölcseket, és azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében erőtlének, hogy megszegyvenítse az erőseket, és azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek, és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket, hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt.”

– Tehát amikor hirdetem az Isten ígését, szolgálók közöttük – mondja megindultan –, látom az Isten munkáját. Látom az óriási fejlődést valakiben, aki kezdetben mindig a másiktól akar mindent megszerezni, mert neki ez jár, mert ő hajléktalan, egészen odáig, hogy ő szolgál másoknak. Ez egy hatalmas és komoly értékrendváltozást mutat, amit egyedül az Úr Jézus szava tud kimunkálni. A gazdag ifjú példázata után olvassuk, hogy Péter apostol megkérdezi Jézust, hogy mi, akik elhagytunk mindent és követtünk téged, nekünk mi lesz a jutalmunk? Jézus pedig azt válaszolja neki, hogy az a százszorosát kapja vissza már most ebben a világban (Márk 10,29-30). Amikor valaki megtapasztalja, hogy egy ember életváltozása az Isten munkája, amit egyedül az Isten végzett el, akkor az embernek kicsordul a könnye. Nem az én érdemem, és nem tudom, hogyan történt, hiszen én ugyanúgy kegyelem alatt vagyok, de abból, ahogy az Isten a semmiből valamiket formál, látom, hogy Ő tudja.

Erről a „százszorosról” elmond egy csodálatos esetet. – Újpestről hívtam egy pedagógus ember, és a kérésére elhoztuk ide a jogász feleségét. Két kisfiuk volt, az egyik úgy két és fél, a másik három és fél éves lehetett. Ott álltunk az udvarban, amikor elköszöntünk, és az anyukát beraktuk a kocsiba. Nagyon szégyellte magát. Bűzlött, megizzadt, tehát a megvonási tünetek

minden nyomorúságát mutatta. Konzultáltunk orvossal, hogy mire figyeljünk, de nem volt probléma. Három napig volt nálunk, utána volt egy csendes nap, két igehirdetés, biztonságtétellel, utána hazaengedtük. Viszonylag egész jó állapotban volt, sok mindent elfogadott és megértett. Néhány napra rá jött karácsony. És ekkor történt a nagy csoda – itt van a százszoros jutalom. Amikor elhoztuk az édesanyát otthonról, visszanéztem az udvarba egy pillanatra (míg élek, nem felejem el): a két kisgyerek mélységesen fájdalmas, riadt tekintetével találkozott a szemem. Sírtam, hogy Istenem, mi lesz ezzel a két gyerekkel. Aztán amikor karácsony után mentem meglátogatni az édesanyát (még nem tudtam, hogy hogy van), a két gyerek sugárzó arccal ugrott a nyakamba. Akkor tudtam meg, hogy ennek a két gyereknek volt egy józan karácsonya. Megrendítő volt, nem tudom elfejteni. Akkor szembesültem először igazán az Isten munkálkodásával. Ez volt az első olyan élményem, ami megmutatta, hogy ez a „százszoros” működik, ami megerősíti az embert a szolgálatában. Mert ebben a szolgálatban nagyon kevesen vannak, akik elhívást kapnak. Én megkaptam az elhívásomat az Istentől. Meglátatta velem, hogy az Úr Jézus Krisztus az elesettet, az elveszettet, a nyomorultat, a nincstelen szereti a legjobban – még ha ő nem is látja vagy nem is fogadja el –, és engem oda hívott közéjük.

De nem ez az egy története van a százszorosról tiszteletes úrnak, az Isten ajándékainak gazdagságáról. Még egy csoda azért mindenképpen ide kívánczik. – Egyszer a Keleti pályaudvarra mentem, ahol egy öltönyös férfi megszólított: Tiszteletes úr, emlékszik rám? Mondom, segíts! Itt lakott nálunk több mint egy évig. Több esetben szólt neki a szállóvezető, mert folyton ivott. Aztán egy idő után elfogyott a türelme, és visszaküldte az utcára. Azt mondja a férfi: Akkor kezdtem el gondolkodni azon, hogy te jó ég, én már a hajléktalanszállón se tudom

megállni a helyem! Mint a tékozló fiú, magába szállt, és ez volt az a gondolat, amelyen visszafordult. Megint az Úristen munkálkodása. Járt az alkalmakra, de mellette iszogatózott. Egy idő után el lett küldve. Körülbelül négy évvel később találkoztam vele, tiszta ruhában volt, kulturáltan, mellette a felesége és két gyönyörű kisgyerek. Ez is a „százszoros”. Mi elküldtük, az Úristen a javára fordította.

HOGY FÁJJON...

Szíve szerint a teljes hajléktalanellátást az egyházaknak adná nagytiszteletű úr, mert egyedül az Úr Jézus szava az, ami egy embert meg tud fordítani. A hajléktalanok nagy többsége nem hallott az Istenről, aki meg hallott, az

Pestszentimrei teajarat

kigúnyolja, kineveti. – Azt szoktam mondani – vallja meg kissé szomorúan –, hogy az igei szolgálatunkat tekintve mi nem a nulláról kezdjük el, hanem bizony a mínusz nem tudom én milyen mélységből, és onnan kell eljutni a nulláig, hogy egyáltalán meghallgatja, odafigyel, és talán utána elindul a megértésben, befogadásban is.

A szállóra bemenő emberrel a szállóvezető aláírat egy dokumentumot, hogy önként vállalja a közösségi alkalmakon való részvételt. Persze nem →

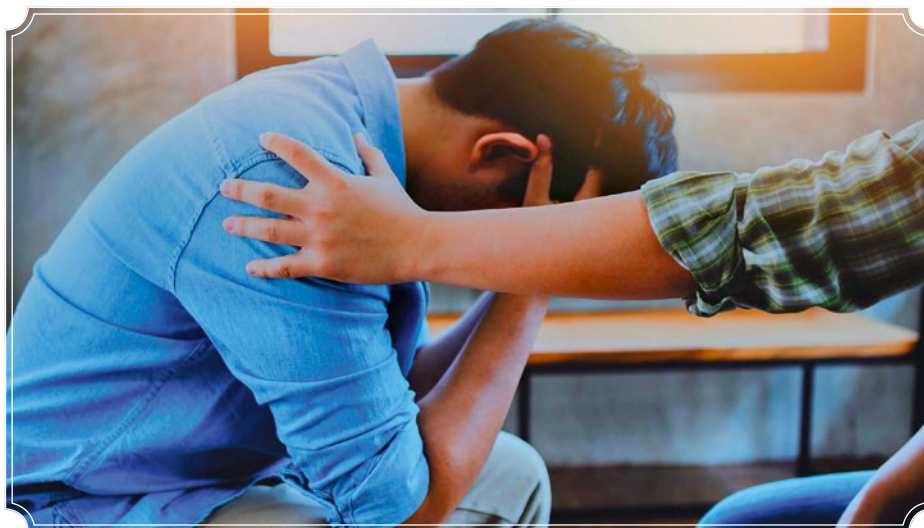
kérik számon, hogyha mégsem jár, hiszen az előírások szerint senkire nem szabad ráerőltetni semmit. A szálló lakóinak továbbá előtakarékoskodást is vállalniuk kell, mert kapnak szállást, reggelit és vacsorát, fizetik utánuk a rezsit, ágyneműt, ruhát, így követelmény, hogy tudjanak félretenni. Ezért – amennyiben munkaképes – el kell helyezkednie és dolgoznia kell. Van, aki rokkantnyugdíjas, de még vele szemben is elvárás, hogy ha olyan az állapota, akár portásként vagy mondjuk biztonsági őrként munkát vállaljon, és megkeresse a szükségleteire valót.

A szállón egyébként relatíve hosszabb ideig is maradhatnak a lakók. Külföldön havonta újítják meg az ottmaradás lehetőségét, de a krisztusi világban ez nem így működik. Van, aki már 8-9 éve bent van. Beilleszkedett, elfogadta a házirendet, dolgozgat és józan, de nincs hova mennie. Van, aki beteg. A krisztusi világban megesis a szíve az embernek egy hajléktalanon, hát még ha beteg is ráadásul. A hajléktalanszálló nem egészségügyi, hanem szociális intézmény, de egyre több az olyan lakójuk, akinek súlyosan sérült az egészsége. Van, aki epilepsziás, van, akit a mentő visz hetente háromszor dialízisre, van, akinek infarktusa volt és több esetben a halálból hozták visz-

”

Uram, add, hogy fájjon, ha szegény, elesett embert látok!

”

sza, és vannak olyanok, akik korábbi életmódjuk miatt súlyos, vissza nem fordítható szellemi károsodást szenvedtek.

A krisztusi lelkületre nézve is van egy története a nagytiszteletű urnak. – Az Alapítvány korábban Aradon is indított egy szolgálatot, amellyel utcán élő gyerekeket kívánt segíteni. Vittünk nekik ezt-azt-amazt. Amikor először beállítottam a helyi református lelkészhez, a hagyományokhoz hűen a családjával együtt leültünk vacsorázni. Voltunk vagy tízen az asztalnál: a lelkész, a felesége, a hat gyermekük és mi ketten a feleségemmel. Az édesapa odafordult a legidősebb leányához (körülbelül 14 éves lehetett), hogy mondd el az asztali áldást. Ez a tizenéves leány lehajtott a fejét, és a következőképpen kezdett imádkozni: „Uram, add, hogy fájjon, ha szegény, elesett embert látok”. Nem felejttem el soha. Így imádkozott ott egy 14 éves gyerek ebben a hívő családban. És ennek a lelkészházaspárnak a második gyermeke, Józsa Emese, a mi melege-dőnk vezetője lett. Így is működik a „százszoros”.

AKIK AZ ERŐTLENEK GYENGESÉGEIT HORDOZZÁK

Márkus Gábor hamarosan betölti a 76. életévét, és feleségének az egészsége is sokat romlott, de azért még tud mosolyogni – teszi hozzá a tisztetes úr, maga is mosolyogva. Évekig imádkoztak azért, hogy legyen, aki folytatja majd a szolgálatot, és most, hogy a Református Szeretetszolgálat átveszi

és tovább gondoskodik az erőtlenekekről, a lenézettekről, a világ szemében semmikekről, ez is az Isten ajándéka. Az átállás időszakában Czirbere Károly főigazgató úr kérésére nagytiszteletű úr elvállalta a tanácsadói tisztelet, így a folyamatos működés biztosított. – Jézus Krisztus vezet bennünket az Isten Szentlelke által. És Ő egyszerűsége tanított minket. A hajléktalanok közötti szolgálatban egyszerűen, tisztán, alázattal és szeretettel kell megfogalmazni minden egyes gondolatot, az ő nyelvükön. A kegyeskedést kerülni kell, az imádságban ugyanúgy, mint az igehirdetésben. Mert a legtöbb hajléktalannak, ha kegyeskedést hall, a hátán futkos a hideg, és elmenekül.

Végül összegzésre kérjük Márkus Gábor nagytiszteletű urat, hogyan foglalná össze egy mondatban a hajléktalanmisszióban végzett sokévi szolgálatának summáját, mi volt számára a legfontosabb ebben a szolgálatban? – A legfontosabb dolog az a bizonyosság, hogy az Úr Jézus Krisztus szeret, és amióta megtaláltam Őt, azóta minden sikerül, és egyedül Neki köszönhetek mindent.

Ez a bizonyosságtétel szolgáljon irányítúként számunkra, hogy mindig csak egy irányba, Jézus Krisztus keresztye felé fordítsa a mi szolgálatunkat, hogy azzal a dicsőséggel tudjuk Urunkat szolgálni, amit Jézustól arra kaptunk, hogy ne a magunk dicsőségével törődjünk, hanem az erőtlenekek gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk, hanem felebarátunk kedvét keressük, annak javára és épülésére (Rm 15,1-2).

A szesz diadaléneke

Ki mer szembeszállni velem? Kinek van olyan hatalma, mint nekem? Igen. Az én hatalmam óriási. Én a Sátán szolgálatában állok. Ő pedig a világ ura. Az én uram kedvéért teljes munkát végzek. A test mellé megölöm a lelket is. A végén a nagy zsákmányt, a lekaszált embermilliókat odaadom az én uramnak, a Sátánnak.

Én már megszámlálhatatlan milliókat terítettem le a földre. Aki meghódol, azt lehúzom a sárba, akár tanult, akár egyszerű ember. Én elrabolom az ifjútól az egészséget, a lánytól a tisztaságot, a férfitől az erőt. Én megnyitom a szív sötét forrásait, amelyekből gazság, gyálázat és mocskos beszéd bugyog elő. Az emberekből tolvajt, hamis esküdözőt, gyilkost csinállok. Nincs parancsolat, amelyet naponta százszor áthágni ne segítenék. Megtöltöm a börtönt. Milyen tehetségtelen hozzám képest minden zsarnok! Az emberek szívesen nekem áldozzák vagyonukat, feleségüket, gyermeküket, becsületüket, testüket, lelküket. Hatalmam az egész világra kiterjed. Szeretem és szólok a legnagyobb hazugságokat. Mikor a pálinkát kitalálták, azt hitték, hogy az élet italát találták meg, pedig a halál itala az. Ígérem, hogy megerősítem a testet, pedig tönkreteszem azt. Ígérek vidámságot, barátságot, és verekedést, erőszakot ébresztek.

Látod ott azt az embert az árokparton? Úgy fekszik ott, mint egy holttest. Ez az én művem. Hallod az utcán az ordítást? Nótának indult, és üvöltésben végződik. Hallod a szegény feleségek, anyák, gyermekek sírását? Ez mind az én hatalmam diadala! Akit egyszer megfogtam, nemigen ereszttem el, keményen tartom. Akar, nem akar, innia kell!

Ugyan ki száll velem szembe az én hatalmam ellen, ki tudná szabaddá tenni foglyaimat?

A tudomány? Nevetséges beszéd. Hallgattam én már magam is, mikor tudósok magyarázták, hogy megrövidítem az életet, hogy minden harmadik

öngyilkos, minden második börtönlakó az én áldozatom, a legtöbb közúti balesetet én okozom. Láttam, hogy néhány iszákosnak lúdbőrös lett a háta, egy kissé gondolkodóba esett, de estére kelve csak befordultak a kocsmába. Tudomány? Velem szemben? Falra hányt borsó!

Jó szándék? Nahát, az én utcám van igazán jó szándékkal kikövezve. Pedig az én utcám nyílegyenesen a kárhozatba vezet. Látod azt az embert? Most tápáskodik fel a részeg álom után.

Ó, hányszor megfogadta feleségének „ártatlan gyermekei” életére, hogy „ez volt az utolsó”, de ma este is ott lesz az ivócimborák között! Az én hatalmam óriási! Én a Sátán szolgálatában állok!

Van valaki, akitől félek, aki még az én kezemből is ki tudja ragadni a zsákmányt, aki az én rabszolgám bilincset is le tudja oldani, aki előtt nekem reszketnem kell, aki elől menekülök: **Jézus!**

Látod azt a házat, amelyből az ének zendül felénk? Az Jézus háza. Ott nekem nincs semmi hatalmam. Ott bűnösök keresik az Isten szavát. Aki nekik egyedül békességet és szabadságot adhat. Ott is szól a zene, de nem a tánra. Ott is énekelnek, de nem az

uram, a Sátán tiszteletére. Ott az én rabszolgáimat akarják megszabadítani a Jézus számára. Ott anyák, feleségek, gyermekek imádkoznak a fiú, a férj, az apa lelkéért, hogy az Isten adjon az elveszett számára kegyelmi időt, hogy megtérhessen és éljen. Nézd, most is egyről leszedik az én rongyaimat, s fehér ruhába öltöztetik, hogy beállhasson a Bárány seregébe. Szeretném őket összetaposni s a lelkemen keresztülvonaglik a halálsejteleim. Nem jöhet-e idő, amikor a Bárány szavára az emberek összefognak, és engem, mint egy belpoklost kitaszítanak a világból?

Igen: ez a **Jézus erősebb** nálam, sőt erősebb az én uramnál, a Sátánnál is.

Szerencsére erről az én szegény, buta rabszolgáim nem akarnak tudni,

s ha valaki mondja is nekik, a szemébe vigyorognak. Én megteszek mindent, hogy észbe ne kapjanak. Bedugom fülüket, összezavarom lelküket, megkeményítem a szívüket, hogy ne hallgassanak Jézus hívó szavára. Amíg bírjuk, konkurálunk a templommal, s a söntésbe hívogatjuk az embereket a Sátán imáadására. Köztem és Jézus között soha nem lehet békesség.

Én az embereket rabbá teszem, Jézus szabaddá.

Én az embereket nyomorulttá teszem, Jézus boldoggá teszi őket.

Én gyűlöletet, haragot viszálykodást támasztok, Ő megtölti a szívet szeretettel.

Én lerombolok, aláaknázok minden földi szeretetet, Ő szerető szülőket, engedelmes gyermekeket, áldott családi életet terem.

Ő új életet hoz, én halált.

Ő végtére paradicsomi örömet és örök boldogságot ad híveinek, én a pokol örvényébe taszítom az enyéimet.

A Sátán is és én is tudom, hogy az időnk rövid, ezért minél több gyászt, pusztulást terjesztünk az emberek között.

(Kis Tükör, 1935. január)

HAMAR JÁNOSNÉ

Az imádkozó nagyszülő Isten ajándéka, mely az unokák egész életét végigkíséri

Stormie Omartian író és előadó – maga is két unoka nagymamája – „Az imádkozó nagyszülő hatalma” című könyvében arról kíván meggyőzni bennünket, nagymamákat és nagypapákat, milyen értékesek Istennek a nagyszülők imádságai. A nagyszülővé válás Istennek az ember számára adott egyik legnagyobb ajándéka. Unokáinkat szeretni kiváltság, és a szeretetünk kimutatásának a legnagyobb módja az, ha imádkozunk értük.

„Az imádkozó nagyszülő hatalma” című könyvben a szerző erőteljes javaslatokat kínál föl a nagyszülők számára ennek gyakorlásához.

Imádkozz unokáidért, hogy egészségesek, kedvesek, bölcsék, istenfélők és engedelmesek legyenek, Isten oltalma alatt éljenek, ne tévedjenek semmilyen, az ellenség által uralt területre!

Imádkozz önmagadért, hogy erős imádkozó nagypapa vagy nagymama váljon belőled, aki képes megérteni, milyen kihívásokkal kell szembenézni unokáinak ebben a világban, és hogyan tudja őket spirituálisan, mentálisan, emocionálisan és fizikailag a leghatékonyabban megóvni, befedezni imádságaival!

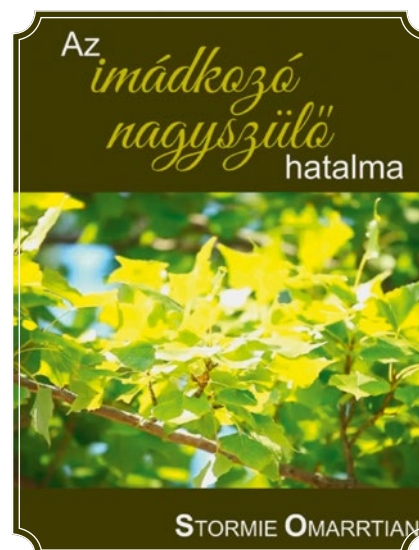
Imádkozz unokáid szüleiért, hogy Isten vezesse őket! Tegye képessé

őket arra, hogy a legbölcsebb, legfelkészültebb, legszeretőbb szülei lehessenek gyermekeik számára az Örök-évaló által!

A legnagyobb ajándék, amit unokádnak adhatsz, az, ha imádkozó nagyszülővé válsz!

IDÉZETEK A KÖNYVBŐL

„Unokáid megpillantásakor megdöbentő dolog zajlik le a szívedben. Nehéz ezt megmagyarázni. Minden nagyszülő, akivel hosszú életem során találkoztam, arról számolt be, hogy ez a tapasztalat más, mint amikor szülőként a gyermekét először megpillantotta. Semmihez nem hasonlítható mély kapcsolat jött létre azonnal közte és az unokája között. A soha nem érzett

feltétel nélküli szeretet érzése. Mély, különleges, egyedülálló és megindító. Visszafordíthatatlan változást idéz elő benned.”

„Az unoka Isten ajándéka. Imáid pedig a te ajándékod unokád számára. Imáidon keresztül egész életüket végigkíséri érintésed még azután is, amikor te már saját szemeddel nem látha-

tod meg ennek jó gyümölcsseit. Isten fontos szolgálattal bízott meg unokáid felé nemcsak a szavaid és tetteid által, hanem az imádságod által is.”

„Az istenfélő nagymama vagy nagypapa igazi áldás egy unoka életében. Ha istenfélő, imádkozó nagymama vagy nagypapa vagy, ajándék vagy az unokád számára, ami akkor is valóság, ha ritkán láthatod őt. Ha nincs vér szerinti unokád, kérd Istent, mutassa meg számodra, kinek van szüksége spirituális nagyszülőre, akik felé ezt a közbenjáró szolgálatot végezheted! Hidd el, sokan vannak ilyenek!”

„Kérd, hogy Isten segítsen neked megtalálni mindegyik unokád felé szereteted kifejezésének a számára legjobban érthető, érezhető és leginkább elfogadható módját!”

LELESZI BALÁZS KÁROLY Tékozló fiú

Ifjúságom nagyra törésében
kikértem örökségem, Uram,
követeltem, adj annyi aranyat,
sikert, nőt,
amennyivel a világban-rejlő
titkokat meghódíthatom.

Követtem a vágy szédületét, a
távolba-húzó ösvény ívét,
mostanra már: cifra ruháimat
elnyűttem, csizmám sarka
levásott, homálya lett az
értelemnek, s nem találhattam
meg azt az asszonyt, akiről
egykori álmaim álma álmodott.

Semmirekellő fiad, hálátlan
béresedként itt térdepelek
kapud árnyékában, mély
barázdákat vájtak arcomon
ősz hajú szolgabíráid, az
elfecsérelt évek. Ma már csak
annyit kérek, Uram, fogadj vissza
koldus-mivoltomban,
kérgesre dolgoznám kezem, hogy
megszolgálhassam

kegyelmed, hűtlenségem miatt
elhullajtott könnyeidet.

„Mindössze annyira van szükségünk, hogy gyermekeinket és unokáinkat felvétel nélkül szeressük, és ezt világosan, akadály és szűrők nélkül közvetíteni tudjuk feléjük. Imádkozzunk ezért!”

„Nemcsak önmagadért fontos imádkoznod, hogy a legjobb nagyszülő lehess, hanem fontos imádkoznod unokáid szüleiért is, hogy a legjobb és legszeretőbb szülővé váljanak!”

„Túl sok ember nő fel, sőt meg is öregszik úgy, hogy sohase tudja vagy érti meg, mennyire szereti őt Isten. Ennek következménye nyugtalanság, szívfájdalom és egyéb problémák jelenléte az életében. Nem engedhetjük, hogy ilyen tapasztalatokkal nőjenek fel unokáink, gyermekeink, és természetesen önmagunk számára sem akarjuk ezt!”

Minél hamarabb megismeri unokád azt, hogy mennyire szereti őt Isten, annál teljesebb lesz az élete. Minél többet megtud Jézusról, és Isten érte hozott áldozatáról, annál mélyebben megérti szeretetét. Minél több időt tölt Istennel beszélgetve és rá figyelve, annál boldogabb emberré válik.”

„Mindenek fölött azért imádkozzunk, hogy Isten szeretetének lelke kiáradjon unokáinkra és szüleikre! Éljenek abban a békességben, amit egyedül az Ő Lelke képes megadni! Életünk boldogabbá válik attól, ha érezzük és bízunk Isten felénk irányuló szeretetében.”

EGY IMÁDSÁG A KÖNYVBŐL

„Uram, imádkozom, öntsd ki szeretetedet unokáimra. Tudom, sohasem tapasztalhatnak meg békességet önmagukban anélkül, hogy Veled békességre ne jutnának. Imádkozom,

hogy unokáim személyesen megismerjenek Téged. Töltsd meg szívüket szeretetteddel, békével, örömmel, hogy békével teljes életük lehessen. Hadd ismerjék meg a Te minden ismeret felülmúló szeretettedet, így megtapasztalhassák teljességedet és mindazt, amit tettél értük. Nyisd meg a szívüket, hadd éljék át, hogy semmi el nem szakíthatja őket szeretettedtől, még a bűneik sem. Mert amikor felismerik és elmondják Neked, mennyire sajnálják, amit tettek, átélhetik, hogy megbocsátasz nekik. Tanítsd meg nekik azt, hogy annyira szereted őket, hogy visszavezeted őket ösvényedre, amikor arról letérnek.

Segíts megtanítanom unokáimnak, hogy Téged keressenek elsőként, mert akkor Te mindenről gondoskodsz számukra szeretetből. Adj bölcsességet úgy tanítanom őket, hogy megértsék a *„Keressétek először az Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatik majd nektek”* üzenetét, valamint azt is, hogy *„Éreztétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül”*; és *„akik őt félik, azoknak semmiben nincs fogyatkozásuk”*, *„akik az URat keresik, nem nélkülöznek semmi jót”*.

Tanítsd meg elmagyaráznom nekik, hogy Te mindig közel vagy hozzájuk, és soha nincsenek egyedül. Életük minden apró részletére gondod van, és azt szeretnéd, ha minden nap mindenről beszélne Neked.

Jézus nevében imádkoztam.”

Stormie Omartian: Az imádkozó nagyszülő hatalma – Bridge Mission Society, Budapest, 2017 ■

Helyreigazítás

Előző lapszámunkban tévesen jelent meg *„Az ifjúság fogalmának bibliai értelmezése az emberöltő rendjében”* című mátraházi előadás előadójának a neve, amely helyesen

BERECZKY JUDIT lelképásztor.

A hibáért Nagytiszteletű asszony és a kedves Testvérek szíves elnézését kérjük. P.A.

KÖNCZÖL DÁNIELNÉ

Megőrzésre érdemes érdekességek a református temető elhunytjairól – Finta László

Finta László (1934, Pomáz – 2018) az Ikarus autóbuszcsalád Munkácsy Mihály és Jedlik Ányos díjjal kitüntetett, Grand Prix-díjas ipari formatervezője, a nagyablakos – legnagyobb számban gyártott – Ikarus autóbuszcsalád megálmodója. A 84 éves korában elhunyt formatervezőt, a közlekedésben ma is látható Ikarus buszok atyját, 2018-ban a pomázi református temetőben helyezték örök nyugalomra. Sikerekben és fordulatokban gazdag, de visszasságoktól sem mentes pályája, mint kordokumentum is megörökítésre érdemes, aminek végső konklúziója az lehet, hogy a *tehetőség* és a szorgalom diploma nélkül is *utat tör magának*.

Finta László 1934. január 3-án református iparos családban született Pomázon. Apja – Finta József (sz. 1903) – az egyházközség választott tisztségviselőjeként volt presbiter is a két háború közötti időben. Finta József kezdetben a Gille-féle fatelepi alkalmazásában állt, majd 1934-ben – a fatelepi leégését követően – önállósodott, létrehozta gépesített háztartási fatömegcikkek gyártó és forgalmazó üzemét. Termékeit főként Budapesten értékesítette, de nemzetiszínű szalaggal átkötött fakanalai Amerikába is eljutottak. Fia – László – ebben a környezetben cseperedett. Az általános iskolát helyben végezte, jó tanuló, kiválóan rajzoló gyermek volt. Kezdetektől szenvedélyesen érdeklődött az autók, motorok iránt. Apja rendszeresen járatta és előfizette a *Kerék* című szaklapot, és később is megvásárolt számára minden szakkönyvet, hogy ezzel is erősítse fia műszaki érdeklődését.

Közben a világ megváltozott. A háború után még apja újra indította 2-3 alkalmazottal a fából készült háztartási cikkek gyártó kisüzemét. A műanyag még nem volt konkurencia. A szentendrei orosz katonaságnak pl. fából esztergált hajító gránátokat gyártott, s fizetségként kapott

Finta László és felesége

egy teherautót, amivel járta a közeli települések piacát. Az egekbe szökő infláció és a közellátás hiányosságai miatt az áru ellenértékét élelemre váltotta. A közbiztonsági anomáliák miatt – rablás ellen – dupla fenekűvé alakított autójában hozta haza családját és alkalmazottait számára a lisztet, zsírt, szalonnát stb.

Aztán jött a következő fordulat: A kitűnő tanuló László felvételi kérelmét a Felső-Ipariskola átalakításából létrejött Népszínház utcai gépipari technikum elutasította, a család korábbi anyagi helyzetére hivatkozva. Apja nem adta fel és némi anyagi áldozat árán mégiscsak felvették. 1954-ben kitűnően érettségizett. Jelentkezett a Műszaki Egyetemre. Ekkor jött a második elutasítás hasonló indokok alapján. Apja fellebbezésére a következő válasz érkezett: „Tekintettel az Ön múltbeli anyagi helyzetére, fia egyetemi felvételi kérelmének nem adok helyet, bár a bizottság a felvételét javasolta.” Üzemét az államosítások idején szövetkezetesítették. Finta József elveszítette az alig több mint tíz éve saját erejéből ki-küzdött önállóságát, amiért fiait büntették.

Ezután a katonaévek következtek a kecskeméti tábori tűzérő kötelékében, ahol szabadidejében a maga szórakoztatására autókat és autóbuszokat tervezett Domatov „Autó-

karosszériák tervezése” című szakkönyve alapján. Auto-didaktaként sajátított el egy nálunk addig ismeretlen módszert, ami alkalmas bonyolult felületek megmunkálására. 1956-ban, leszerelése után, két autóbusz karosszéria-tervvel a hóna alatt felvételre jelentkezett a székesfehérvári gépgyárba. És fordult a kocka! – Egy hosszabb beszélgetést követően a vállalat főmérnöke és műszaki szakemberei a következő értékelést írták le: „Felvételét javaslom! Képessége és kedve szerint reményt nyújt arra, hogy elsőrendű karosszéria szerkesztő lesz.” És azonnal felvették a gyárba, a 60B jelű típus-tervező csapatba.

Működése során egész sor újítást vezetett be, ami a buszokat kényelmesebbé és esztétikusabbá, biztonságosabbá tette. A szögletes nagyablakos forma is az ő nevéhez fűződik, de a gépészeti elrendezésben is jelentős változtatásokat vezetett be. Közben a gépgyár felvette az IKARUS nevet, és megkezdődött az IKARUS buszok családjának tervezése és gyártása. Az IKARUS busz az ország zászlóshajója lett. A közúti közlekedésnek szüksége volt a helyi és távolsági járatok ellátására és a nagy befogadóképességű közlekedési eszközökre, s megszületett a csuklós busz, ami igazi világszenzációnak számított. 1959-ben feleségül vette *László Annát*, aki hozzá hasonló szenvedéllyel vett részt a buszok tervezésében és gyártásában. Finta többek közt a hetvenes évek közepén elsőként tervezett jövőbe mutató, biztonsági megoldásokkal rendelkező biztonsági autóbust – Safety buszt.

Egyenesbe fordult életpályája, de gáncsokodók a siker éveiben is voltak. 1973-ban a gyár őt és tervező csapatát Állami díjra terjesztette fel, de azt a miniszterhelyettes-párttitkár felülbírált, s a díjat olyanok kapták helyettük, akiknek közül sem volt ehhez a munkához. Szerzői jogi perben kaptak helyreigazítást, és kárpótlásként Finta az Iparművészeti Múzeum nagytermében rendezhetett sikeres egyéni kiállítást 1975-ben. Biztonsági buszána tervét egy német szaklap – a *Bus.fahrt* – saját fejlesztéseként jelentette meg. A plagizálás miatti helyreigazítást itt nem sikerült elérnie, csupán négy oldalas cikk jelenhetett meg Finta László munkásságáról ebben a szaklapban. De szakmai elismeréseinek se szeri, se száma nem volt. A legnagyobb állami elismerése 1978-ban a kiállítását követően a Munkácsy Mihály-díj, amit mint ipari formatervező kapott és 2001-ben a Jedlik Ányos-díj.

Összegezve: A városi és távolsági forgalomra egyaránt alkalmas egységes busz-típus – az IKARUS – világsiker volt. A 200-as típusból 1969-1997 között több mint 200 ezer, városi forgalomba 57 ezer csuklós busz került. A járműveket 49 országba exportálták. A nyolcvanas évektől Finta a formatervező részleg vezetője volt. Munkája mellett – diploma nélkül – fakultatív tantárgyként oktatott a Műszaki Egyetemen, órái nagy népszerűségnek örvendtek. Szakkönyvek szerzőjeként is beírta nevét a magyar ipartörténetbe.

Itt szükséges megemlékeznünk az idén február 23-án elhunyt *Pénzes László* testvérünkről, gyülekezetünk egykori pénztárgondnokának, *Pénzes Pálnak* és *Pénzes Klári néni* fiáról, a Kispest-rózsatéri gyülekezet hűséges presbiteréről, aki bekerült Finta László „szentélyébe” az Ikarus-ban, ami nagy megtiszteltetés volt számára, mert nem volt egyszerű megfelelni az ő elvárásainak. Finta László felesége, *László Anna* így emlékezett meg róla:

„Nem tudok másra gondolni, mint a napokban váratlanul elhunyt Pénzes Lászlóra, akit elhunyt férjemmel, Finta Lászlóval együtt fiunkként szeretünk azóta, hogy a Finta László vezette Ikarus Formastúdióba került. A halk szavú, becsületes, tisztességes, jó felkészültségű, szakmáját szerető, segítőkész fiatalember hamar beilleszkedett az Ikarus tervező, fejlesztő csapatába, elnyerve nagyon sok ember bizalmát és szeretetét. Az Ikarus megszűnése után is rendszeres kapcsolatban voltunk vele. Férjem halála után is tartottuk a kapcsolatot, sőt a 200-as egységes típuscsalád fejlesztéséről – Finta Lászlóval közösen – írt Ikarus Story 11. könyvünk első olvasója, szakmai lektora is volt. Az Ikarus Story 5. könyv kiadása után felkértem a sorozat folytatására, mert úgy gondoltam, hogy alkalmas arra, hogy folytassa az Ikarus elődcég, az Uhri testvérek történetének feldolgozását, az Ikarus Story 6. könyv megírását, mert nem akartam elkezdni, nehogy esetleg kényszerűségből kelljen valakinek folytatni (a saját halálomra gondoltam), hiszen ma-holnap 85 éves leszek. A közelmúltban is találkoztunk megbeszélni a könyv megmaradt – Finta László által kutattott – forrásanyagot, és kimásoltuk számítógépéből a Story 6-ra vonatkozókat. Rémálmomban sem gondoltam volna, hogy ez épp Lacival történik meg. Mély fájdalom van a szívemben elvesztése miatt. Osztozom szeretett családjá, Péter és Pali testvérei és hozzátartozói fájdalmában, és kérem a Jó Istent, hogy vigyázzon rá, mert megérdemli. Nyugodjon békében!”

Finta László gyermekkorát és ifjúkorának egy részét élte Pomázon, de mindig is pomázi maradt. 2018-ban a hamvait felesége a pomázi Tatai-nagymama parcellájában helyezte örök nyugalomra, ami a bejárattól balra, az út közelében található. Neve – szándékunk szerint – örökre fennmarad Pomáz neves halottainak sorában.

Bár Finta neve gyakran szerepel a számítógépes adatbázisokban, *Izsó Mihály* testvérünk, aki gyerekkora óta nagy érdeklődéssel követte Finta László életútját, és – mint az unokaöccse jó barátja – azért, hogy teljes legyen a kép életéről, családi hátteréről, autentikus kiegészítő információkkal szolgált Finta László életrajzához. Külön köszönet az értékes segítségért!

SEBESTÉNYNÉ JÁGER ORSOLYA LELKIPÁSZTOR

Hogy tudjátok az utat...

Ez alkalommal az ÚT képéről, tanításáról szeretnék szólni a Szentírásunk tükrében. Talán leginkább ti érzitek át, hogy úton vagytok, mivel hamarosan tovább indultok ebből az iskolából. Azonban úgy is fogalmazhatnánk, hogy az idő vándorai vagyunk, a reménység zarándokai lehetünk valamennyien.

Ha azt a szót halljuk, hogy út, akkor bizonyára mindannyian látunk magunk előtt egy képet. Talán az iskolába vezető utat, talán a házunk előttit, vagy egy szép erdőben kanyargó ösvényt. A Szentírás is segít, hogy lássuk az út képét úgy, ahogyan azt Ő adja elénk. Az első Máté evangéliumából, a Hegyi beszédből szól hozzánk, hol tömegek hallgatták Jézus tanításait, a második pedig Jézus búcsúbeszédét megelőzően, az utolsó vacsora napján már csak szűk tanítványi körben hangzik el. Nézzük meg most együtt mind a kettőt, mert egyáltalán nem véletlen, hogy Jézus mind a két képet ránk hagyta.

Talán könnyebb is megértenünk e két igeszakasz által a hozzánk szóló lényegét, mondanivalót, ha időrendi sorrendben haladunk. Olyan ez kisé, mintha egy hatalmas égi távcsővel pásztáznánk a távot, majd fókuszálnánk egyre inkább egy pontra, arra, amit keresünk. Ezért tegyünk egy képzeletbeli időutazást, és menjünk el együtt oda, ahol Jézus először szól az út képéről, úgy, ahogy az a Hegyi beszédben elhangzott.

AZ ÚT KÉPE A HEGYI BESZÉDBEN

Reménység szerint mindannyiunk számára ismerős a Hegyi beszéd kifejezés. Ezzel a névvel illeti Bibliánk Jézus azon tanításait, melyeket földi küldetésének kezdetén a Genezáreti tó partján állva mondott el az Őt hallgató tömegnek. A Genezáreti partján található amúgy Kapernaum is, az a város, ahol Jézus felnőtt éveinek utolsó három évét élte.

Itt osztotta meg az Őt hallgatókkal Isten végtelen bölcsességét és igazságát.

E képek, e szavak egyszerűségükben is nagyszerűek. Tömörök, tartalmasak, felülírhatatlanok. Bennük van az Igazság elrejtve, bennük van Isten szeretetének és akaratának világító ereje. Kétezer év telt el azóta, de ezeket a szavakat azóta sem tudta senki, sehol felülírni. Itt hangzottak el a Boldogmondások, itt hangzott el a törvény helyes magyarázata, tanítás a helyes adakozásról, imádságról, böjtről, itt mondta el Jézus az Úri imádságot is. A Hegyi Beszédben szólt Jézus Isten gondviselő szeretetéről, és az arany-szabályról: „Amit akartok, hogy veletek cselekedjenek, ti is azt tegyétek másokkal...” A Hegyi Beszéd tanításának végén az Úr Jézus féltő szeretetből intette és figyelmeztette a reá bízottakat, az Őt hallgatókat, hogy lesznek hamis próféták, hogy ne higgyenek mindenkinek, hogy gyümölcseiről – tetteikről, cselekedeteikről – ismerhetjük fel, ki az, aki valóban Isten akaratát teszi és hirdeti. Intette és figyelmeztette őket arra is, hogy ha csak hallgatói vagyunk Isten tanításának, de nem cselekedjük azokat, akkor az életünk olyanná lesz, mintha egy házat alap nélkül, homok-

ra építenénk. A Hegyi beszéd végefelé mondja el az Úr Jézus: Menjünk be a szoros kapun, és haladjunk a keskeny úton, ne a széleset válasszunk!

Nekem most nem is az a feladatom, hogy a Hegyi Beszédet teljességében elemezzem. Lehetetlen is lenne ennyi idő alatt. Egy csöndes nyári estén vagy egy hétféle délelőttjén üljetek le, olvassátok el! Sok sora ismerős lesz. Sok szava már ott van elültetve a lelketek mélyén, mintegy arra várva, hogy egyszer majd előbukkanjon, mint kis növény a magból, és felnövekedve termést hozzon. Azt azonban szívvel, lélekkel hiszem, és szeretnék erről nyomatékosan is szólni, hogy Jézus azért szólt oly sarkalatosan e kétféle útról, mert ezzel nem elrettenteni, hanem szeretetből segíteni akart az Őt hallgatóknak. Olyan igazságot és tanácsot tárt fel a sokaságnak, mely elgondolkodtatásra készítette őket. Igen, hiszem, hogy Jézus féltő szeretetből tárta és tárja azóta is elénk a kétféle út képét. Egyáltalán nem mindegy, merre halad az életünk. Nem mindegy, hogy milyen döntéseket hozunk. Felelősök vagyunk a döntéseinkért, a tetteinkért. A hétköznapiakat élve Isten megengedi, hogy döntsünk, de ezzel azt szeret-

né elérni, hogy a döntéseink nyomán a cselekedeteink visszatükrözzenek valamit az Ő tanításából.

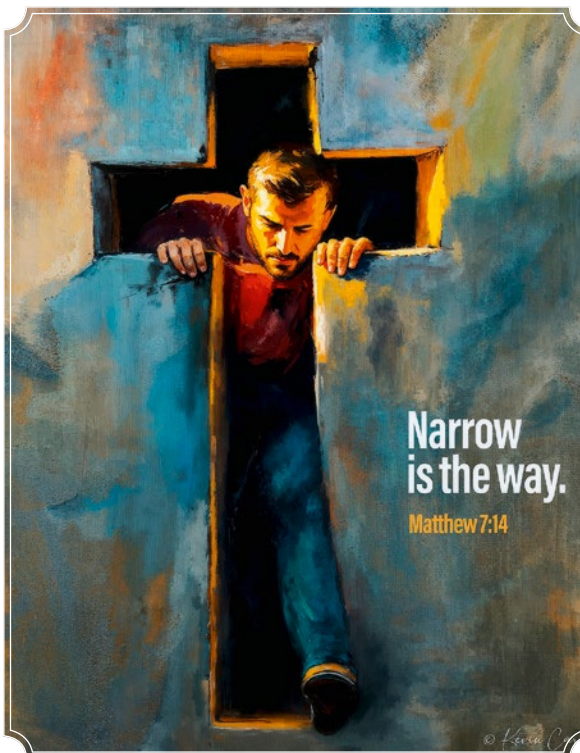
Ha az út képével szembesülünk, felmerülhet bennünk a kérdés: Merre halad az életünk? Az út képe megállásra készítt, és arra ösztönöz, hogy elgondolkodjunk: Merre halad az életem? Talán most, kedves végzős diákjaink, annak az iskolának, egyetemnek, vagy esetleg külföldi városnak képe jelenik meg előttetek, ahová beadtátok a felvételiteket, vagy ahova menni szeretnétek. Adj a Isten, hogy ha ez a terv egybeesik Isten akaratával, akkor sikerüljön, és utatok arra haladjon. De Jézus tanításában egy mélyebb, belső, lelki útról van szó. Jelképes értelemben, szinte filmszerűen láttatja velünk e kétféle utat. Szól egy szélesről, amin sokan járnak, és egy keskenyről, melyet kevesen akarnak megtalálni. Nincs szó harmadik vagy negyedik útról. Jézus nem mondja, hogy van közepesen széles, vagy közepesen keskeny út. Nem beszél többről, csak e kettőről. Azt gondolhatjuk, hogy ez így túlságosan fekete vagy fehér. Lehet. Azonban senki sem írhatja felül Isten szavát, én sem teszem.

Sokat gondolkodtam azon, hogy miért és hogyan jelképezi a keskeny út a jó irányt. Igazából úgy értettem meg ezt, hogy összehasonlítottam magamban a szélessel. A széles út már messziről látszik. Nem nehéz észrevenni: sokan járnak rajta. Hangos, hivalkodó, kényelmes és öncélú. A keskeny azonban majdhogynem el van rejtve a szem elől. Kutatni, keresni kell. Pásztázni szemünkkel a messzeséget, vagy felmászni egy domboldalra, hogy megpillanthassuk. A keskeny utat nem a nagy tömegek fogják megmutatni. A széles úton elfér sokféle elmélet, ideológia, zavaros gondolatok, öncélú, önzőbb, könnyebb megoldások. A keskeny úton csak egy lábnyom van, ezért nehezebb is járni rajta. Talán óvatosabban is kell haladni, meggondolva a következő lépést. Lehet, hogy ez fárasztóbb, vagy nagyobb bátorságot,

kitartást igényel, azonban ezen az úton csöndesen, szelíden előttünk halad a Vándor, aki kétezer éve elindult Betlehemből, hogy megmutassa az utat Isten országa felé.

HONNAN ISMERJÜK FEL A KESKENY UTAT?

Honnan tudjuk, hogy a keskeny úton járunk? S most azzal a bizonyos égi

távcsővel pásztázva, elhagyva a Genézreti tó partját, haladjunk tovább egy csöndes, szegényes szobához, ahol az utolsó vacsora után Jézus reánk hagyta örök érvényű szavait: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” (Jn 14.6) Hiszem, hogy azért hangzott el Jézus szájából még egyszer, utoljára az út gondolata, hogy ezzel is segítsen bennünket a lelki tájékozódásban, vagyis hogy valóban jól lássuk ezt a bizonyos keskeny utat, hogy rá merjünk lépni, hogy azon haladjunk tovább.

JÉZUS AZ ÚT

A keskeny út nem népszerű, nem hangos, nem hivalkodó. Nem a hírnév, nem az egó útja. Egyszerű és csöndes. Másokért élő és másokat magunk elé

helyező út. Mégis csak ez az út, ami felülről adatik. „*Én vagyok az út*”, ez az út vagyok én – mondja Jézus. Hiszem, hogy évezredek óta, bármilyen körülményeket is hozzon az élet, bárhog is változzanak a színfalak, ez az út jelen van. Rá lehet találni. Nemcsak azért, mert Isten azt ígéri nekünk, hogy keressük Őt, és akkor megtaláljuk, mert Ő soha senkit nem vet el, aki Hozzá közeledik, hanem azért is, mert Ő keres bennünket. Jézus előttünk szeretne járni a keskeny úton. Sőt, még ennél is többet mond, ígér nekünk: ez az út Ő maga. Ezt az utat az Ő személyében, Jézusban találhatjuk meg.

E keskeny út talán szigorúbbnak látszik, talán lemondásokkal teli, de ez nem azt jelenti, mintha Isten korlátozni akarna bennünket. Ő nem leszűkíti az életünk terét, hanem – különös és paradox módon – kitágítja azt. Korlátai nem visszafognak, hanem megvédnek. Nem megfosztanak valamitől, hanem teljessé teszik életünket.

Valamikor egy kedves lelkész mondta nekem: Régen mindig úgy gondoltam az úgynevezett határeset kérdésekben, hogy ti. meddig mehetek el bizonyos dolgokban, mint mondjuk az alkohol fogyasztása, vagy a nemi élet: Melyik az a *legtávolabbi*

pont, ameddig elmehetek úgy, hogy még Isten közelében érezzem magam? Aztán egyszer ráébredtem, hogy fordítva kell feltennem a kérdést. Nem azt kell kérdezni, hogy milyen *messzire* mehetek el, hanem pont ellenkezőleg: Miként maradhatok a *legközelebb* Jézushoz az életem ilyen jellegű kérdéseiben? Hogyha így keresem az igazságot döntéseim előtt, akkor jobb döntéseket hozok, és több marad bennem a békesség.

Hogyha a szíved mélyén most arra gondolsz, hogy még nem vagy bizonyos abban, hogy ezt az utat megtaláld, ne szomorodj el. Van úgy, hogy még nem vagyunk bizonyosak, és kétkelhetünk is sokszor, de hiszem, hogy Isten ebben is segíteni szeretne nekünk. Talán ezért írta a nagy →

gondolkodó, *Blaise Pascal* e szavakat: „Nem keresnél, ha már meg nem találattál volna.”

Emlékeztek az emmausi tanítványok történetére? A Jeruzsálemből Emmaus felé vezető úton ketten haladnak, két tanítvány. Hirtelen melléjük szegődik valaki. Innentől már hárman beszélgetnek. Nagyon mély és komoly beszélgetés ez. Útközben mégsem ismerik fel, ki is az, aki velük együtt halad. Csak amikor végül otthonukba térve, megáldva, megtörve átnyújtja nekik a kenyeret, e mozdulatról döbbennek rá: Jézus az. Bárcsak felismernénk és bizonyosan hinnénk, hogy Jézus így szeretné felnyitni a szemünket: Ő része akar lenni az életünknek. Ott szeretne lenni velünk a mindennapjainkban, a gondolatainkban és szavainkban. Jézus önmaga teljességét szeretné odaajándékozni nekünk, hogy ne aggódalmaskodjunk, ne szorongjunk, hanem megnyugodva, mély belső békességgel haladhassunk életutunkon. Jézussal haladva – nincs ennél nagyobb öröm, nincs ennél nagyobb békesség. Ezért is mondja nyomatékosan ki magáról: „*Én vagyok az út*”. S hozzáteszi: „*Én vagyok ... az igazság és az élet*”. S e három szóval valami tökéletes, csodálatos teljeséget kínál.

JÉZUS AZ IGAZSÁG

Régen sokszor gondolkodtam azon, vajon ebben a csodálatos igeversben miért nem a szeretet szó szerepel igazság helyett. Miért nem úgy hagyta ránk Jézus e mondatot, hogy: Én vagyok az út, a szeretet és az élet? Azután később megértettem, hogy e mondat így tökéletes. Így kellett elhangozzék. Nem véletlen, hogy itt az *igazság*, az *aléteia* szó szerepel. A teljes igazság. Valamennyien úgy vagyunk megteremtve, hogy a lelkünk mélyén vágyunk az igazságra. Keressük és kutatjuk azt. Tudni akarjuk, hogy mi is az Igazság. A nagybetűs Igazság. Amiről azt olvasuk a Római levélben, hogy szabaddá tesz (Rm 8,31). Igazán szabaddá, hogy ne féljünk, hogy békénk legyen. Lelki rabságainkból szabaddá. S ha Jézust Isten Fiának valljuk, akkor szabadok leszünk. Ez a titok. Ha ezt a szívünk megérti, békességünk lesz Istennel, és ráadásul megkapjuk ajándékba a helyesen értelmezett és megélt szeretetet is. Igen, ha a megváltás fényében megállva igent merünk mondani Jézusnak, akkor megértjük azt is, hogy valóban Ő az igazság.

Talán eszünkbe jut erről az a történet, amikor nagypénteken Pilátus

faggatja Jézust. Pilátus töprengve, szorongva kérdezi Jézustól: „*Mi az igazság?*” De vajon megértette-e, hogy az Igazság ott áll vele szemben, szelíden és szótlanul, várva arra, hogy végig vigye a golgotai kereszten Isten akaratát – mindannyiunkért? Mert szelíden és egyszerűen, kiszolgáltatottan és védtelenül, így állt előtte az Isten. Mintha szavak nélkül is azt szeretne volna kifejezni: Tégy velem, amit akarsz, az én akaratom így fog célba érni. Meghalok érted és mindenkiért, hogy aki hisz énbenem, annak örök élete legyen. Ez az igazság Isten igazsága, az örök élet igazsága, az egyetlen és felülírhatatlan igazság, ami igazán szabaddá tesz.

JÉZUS AZ ÉLET

Út, amin haladhatunk, igazság, a legbensőbb és legmagasabb válasz kérdéseinkre, és igen, Ő az élet is. Az *élet* szóra, két görög szavunk is van a Szentírásban. Az egyik a *biosz*, az élővilág, a teremtett világ sokféle csodás képe, amit nekünk ajándékozott Isten, hogy műveljük és őrizzük azt. A másik pedig a *dzóé*, Isten elrejtett ajándéka, ami Őbenne ismerhető meg. A szívből, a lélekből való csendes indulás. Az Isten jelenlétére való visszhang,

Nálunk keresztelték

*Madarász Levente
Isten szövetségébe lépett*

*Böszörményi Barnabás
Isten szövetségébe lépett*

rezonálás – mint egy tóba dobott kő, ami valamiképpen ráfelel és választ ad arra az eseményre, hogy eljött közénk kétezer évvel ezelőtt emberi testben az Isten, mert olyan végtelenül szereti az Ő teremtményét, az embert, hogy más megoldást nem talált, mintsem, hogy odaadta magát, halálra adta magát, hogy nekünk örök életünk... dzoénk lehessen.

Amikor először találkoztam e kimondhatatlanul szép égi ajándékkal, amikor valamit megsejtettem e csodálatos hit-titokból, alig voltam nálatok néhány évvel idősebb. Azután sokfelé mentem én is: tanultam, utaztam, szerettem és hibáztam. Tettem jót és tettem rosszat is. De Istennek úgy volt kedves, hogy még a rossz döntéseimet is fel tudta használni, hogy még inkább vágyjak arra, hogy megtérve az Ő útján maradjak, és amikor rossz irányba mentem, utánam hajolt, és megértette velem, milyen szakadéktól óvott meg, hogy azt követően nagyon vigyázzak a lépéseimre. Azóta tudom, hogy a Jézusban meglátott, elnyert és megélt élet sokkal teljesebb mindennél. Olyan, mint egy ébredés az álomból. Ha visszatekintek a még Nélküle élt életre, látom a különbséget: ég és föld a különbség!

Megjelent!

Megjelent és az iratterjesztésünkben már kapható Sebestény-Jáger Orsolya új könyve, a „Túl a havasokon” című regény.

JÉZUST KERESSÉTEK!

Kedves tizenkettedikesek! Jó lenne, bárcsak odaírhathnám a szívetekbe: haladjatok e keskeny úton tovább, hogy Jézusba vetett hittel haladjatok tovább, hogy az Ő lábnyomait követve induljatok innen tovább! Na, de ez, hogy lehetséges?

Az ószövetségi emberek, az írástudók és farizeusok – a maguk módján – keresték az utat. Ők azonban inkább szabályokat, elméleteket, ideológiákat kerestek és követtek. Kevesen voltak, akik másként éltek. Az Ószövetség korában a hit igaz emberei másként éltek. Ezért mondom (amit megértettem a Szentírásból): Ne elméleteket, ideológiákat keressetek! A keskeny út nem ilyen bonyolult. Isten személyé, emberré lett. Egy személyt keressetek, aki csendesen, a szív legbensőbb zugában szól hozzátok és hív titeket! Jézust keressetek!

Egy csendes percben egyszer igazán meg kell állnunk, és fel kell tennünk a kérdést: Hol vagy, Uram? Fogd meg a kezemet, és vezess azon az úton, ami a Tiéd. Ez a keskeny út. A hit útja. Jézus útja. Maga Jézus. Az igazság és az élet útja. Ezáltal értjük meg azt is, hogy nemcsak célba érkezést, hanem vándorlást és haladást is jelent. Lépésről, lépésre haladás Őerte, Őáltala és Ővele Isten felé. Köszönjük meg, hogy nem tanításokat, gondolatokat, ideológiákat kell keresgelnünk, méricskelnünk, s ezek alapján az életünkről döntést hoznunk, hanem valójában egy élő és létező személyt kell keresnünk, aki arra vár, hogy megszólítsuk Őt. Igen, valójában egy élő, feltámadott és azóta is jelenlévő Személyt kereshetünk, aki maga az út, a keskeny út, az igazság és az élet, aki előttünk halad, felénk nyújtja kezét, és azt mondja: „Jöjj, és kövess engem!”

Zárásként hadd osszam meg veletek a nektek írt versemet.

ÚTON VAGYUNK

Percek sodrásában élni,
vagy elfogadva, mindazt, ami vár,
Végtelen tenyerén hordozna így
egy véget nem érő, aranyszínű nyár.

Indulj hát mezítláb az úton,
ne vigyél mást, csak a szívedet,
s állj meg néha, hogy visszanezz,
egy messzi kanyarból – amíg lehet.

S ha falak törmelékein át
bezárt kapukról vélnéd azt, hogy átok,
tudd, hogy kövek résein át is
nyílnak még hófehér virágok.

S ha utad meredélyein majd
tikasztó lesz a hőség-burok,
vagy lábad kő sebzi, mondd ki bátran:
akkor is tovább indulok.

S jönnek majd árnyakkal hintett erdők,
mesebéli, úgy, mint rég volt,
hol mélyvízű csönd ölelt,
s álmaid őrizte nyári égbolt.

S majd delelő réteken is szaladsz,
sőt szárnyalhatsz tovább szabadon,
mert átvezet és magához von
egy töretlen égi hatalom.

S ha kitárt karokkal rábízod magad,
a madarakkal szállsz tovább,
és megtalálsz – tudom – az Utad.
hogy hidd és vidd: Isten akaratát.

S ha nagy sokára visszanezzel, látod:
szelíden int egy láthatatlan angyal,
s itt élt éveid mind fénylenek...
Emlékeid így vidd magaddal.

Percek sodrásában élni,
vagy elfogadva mindazt, ami vár,
Végtelen tenyerén hordozna tovább
egy véget nem érő, aranyszínű nyár.

Indulj hát mezítláb az Úton,
ne vigyél mást, csak a szívedet,
s állj meg néha, hogy visszanezz,
egy messzi kanyarból – amíg lehet.

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2025. április 27. ■ Tavaszi női csendesnap Fóton Hol Vagyok én? (Elvárások és határok) címmel.
2025. május 3. ■ A Kiránduló kör kirándulása a Luppa-szigeten.
2025. május 9. ■ Presbiteri gyűlés.
2025. május 11. ■ Egyházmegyei énekkari találkozó Törökbálinton.
2025. május 12. ■ Egyházmegyei közgyűlés Pomázon.
2025. május 17. ■ A pomázi református temető kerítésének építése.
2025. május 18. ■ Kézműves gyermekdelután a pomázi gyülekezeti ház nagyertermében.
2025. május 24. ■ Kirándulás Debrecenbe, a Magyar Református Egységnapra.
2025. május 29. ■ Urunk Jézus mennybemenetelének napján ünnepi istentisztelet a pomázi templomban.
2025. május 31. ■ Konfirmációi vizsga a pomázi templomban. Presbiteri gyűlés. A Kiránduló kör látogatása a Néprajzi múzeumban (a Székely örökség-mintázatok kiállítása), séta a Városligethen.
2025. június 1. ■ Konfirmációi fogadalomtétel és úrvacsorai közösség a pomázi templomban.
2025. június 7. ■ A pomázi református temető kerítésének építése.
2025. június 8. ■ Pünkösdi istentisztelet úrvacsorai közösségben. Psalmus kórus szolgálata Csobánkán.
2025. június 9. ■ Pünkösdi hétfői istentisztelet úrvacsorai közösségben. Közös ebéd és gyülekezeti délután Csobánkán.
2025. június 15. ■ Psalmus kórus évadzáró szolgálata a pomázi istentiszteleten. Presbiteri gyűlés.
2025. június 20. ■ Presbiteri gyűlés.
2025. június 22. ■ Tanévzáró istentisztelet. Papkerti koncert Pomázon *Kis Gergely Márton* törökbálinti lelkipásztor, a népművészet ifjú mestere szolgálatával.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2025. július 14-19. ■ Gyermektábor Cserhátszentivánon, az Angyalkert Táborban.
2025. augusztus 17-19. ■ Napközis gyermektábor.
2025. augusztus 18-23. ■ Ifjúsági tábor Balatongyörökön.
2025. augusztus 24. ■ Újkenyérért való hálaadás, ünnepi istentisztelet úrvacsorai közösségben.
2025. augusztus 29. ■ Presbiteri gyűlés.

KERESZTELŐ:

2025. május 4. ■ Gaál Benett Noel, Sustyák Alíz.
2025. május 11. ■ Jankovits Bendegúz, Hényel Milla Glória.
2025. május 18. ■ Nagy Benedek.
2025. május 25. ■ Weisz Vince Mór, Brogli Emma.
2025. június 1. ■ Erdei Barna Bánk.
2025. június 9. ■ Böszörményi Barnabás, Madarász Levente.
2025. június 15. ■ Kohlheb Dóra, Kohlheb Kende, Kohlheb Bende.

HÁZASSÁGKÖTÉS:

2025. június 20-án lépett Isten színe előtt a házasság szövetségére **Marozsi Levente** és **Sárközi Barbara**.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2025. március 9-én elhunyt **Késmárki Lászlóné** (†88) testvérünk. A 2025. június 6. napjára kitűzött időpontban a megemlékezésre *Nyilas Zoltán* esperes úr és *Kiss Árpádné* kántorunk megjelentek a ravatalozóban, de nem volt ott sem az elhunyt urnája, sem a család. A megemlékezés így elmaradt, a temetést megrendelő hozzátartozó azóta nem elérhető.
2025. március 29-én elhunyt **Gilicze Sándor** (†62) testvérünk, temetése 2025. április 17-én volt a pomázi református temetőben.
2025. április 11-én elhunyt **TATAI FERENCNÉ Katika** (†73) testvérünk, temetése 2025. május 15-én volt a pomázi református temetőben.
2025. május 11-én elhunyt **SZATMÁRI ZSIGMONDNÉ Etelka néni** (†88) testvérünk, temetése 2025. június 6-án volt a Szentistvántelepi temetőben.

Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak!

ORBÁN MÁRIA

HÁLADAL

Angyal-karok zengenek,
Dicsőítik nagy Neved.
Égig ér a szeretet,
Meváltónknak köszönet.

Ajkam zeng víg Hozsannát,
Üdv kara vár odaát.
Lényed betölt engemet,
Háladalom zeng Neked.

Jézus vár rám odaát,
Országodban boldogság.
Koronámat megkapom,
Dicsőítlek, Krisztusom.

Gyülekezeti
újságunk következő
száma várhatóan
2025. augusztus
24-én jelenik meg.

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai

Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.

Telefon: 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház:

2014 Csobánka, Béke út 9.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: www.pomaz.reformatus.hu

Facebook: facebook.com/

pomazcsobankareformatus

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-22222253-00000000

Csobánka: 11784009-22222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor
(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter,
Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila

(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com;

Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com;

Tel.: +36-20-9325-110)

Nyomdai előkészítés: Balázs Ildikó

*Megjelenik kéthavonta 400 példányban,
gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.*

Adományokat köszönettel elfogadunk.

Egyházmegyei közgyűlés

Egyházmegyénk május 12-én pomázi templomunkban tartotta idei éves közgyűlését. A közgyűlésen a Szentendrei Református Gimnázium végzős diákjai szolgáltak, továbbá megjelent és köszöntőt mondott *Balog Zoltán* püspök úr. A házigazda *Nyilas Zoltán* esperes úr és *dr. P. Tóth*

Zoltán egyházmegyei főgondnok úr – többekkel együtt – köszöntötték a 25 éve presbiter *Malmos Attila* főgondnokunkat és *Kerekes Balázs* csobánkai gondnokunkat. Gyülekezetünk kávéval, teával, frissítőkkal és süteményekkel, majd ebéddel látta vendégül a közgyűlés résztvevőit.

Balog Zoltán püspök

A Kiránduló kör kirándulásai

Május 3-án Kiránduló körünk a Luppa-szigetre látogatott

Kiránduló körünk május 31-én a Néprajzi múzeumba látogatott és megtekintette a Székely örökség-mintázatok című kiállítást, utána pedig sétát tett a Városligetben

Gyülekezeti délután Csobánkán

2025. június 9., Pünkösd hétfő

ÁLDÁS

„Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem
nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad.”
(Ézs 54,10)